

DEMOKRATİK DEVRİMİN PROPAGANDASI EŞLİĞİNDE YEREL SEÇİMLER

Yerel yönetimlerin demokratik hakların anlaşılır olmasında ve kavranmasında reddedilemez bir önemi-yeri vardır ve bu sebeple yerel yönetimlerde söz sahibi olmak çeşitli derecelerde olsa dahi devrim mü-

cadelesine avantaj sağlayabilir. Ne var ki, bu önemi, olası-olanaklı avantajları, bizleri yerel yönetimlerin devlet düzeninden bağımsız bir niteliğe sahip olabileceği fikrine hiçbir şekilde götürmemelidir. Bu

fikrin birçok biçimi, versiyonu bulunmaktadır(...)

HDK'nin yerel yönetimler için belirlediği hedeflerin sözünü ettiğimiz iktidar sorunu nezdinde pratik bir hükmü/değeri "sonuç

olarak" yoktur. Biz bu hedefleri seçim kampanyamızın temel düsturu olan devrim propagandasının unsurları olarak sahipleniyoruz. Ama gerçekleştirilmesini "demokrasi"nin halk lehine sonuçlandığı bir iktidar değişikliğinde/devrimde mümkün görüyoruz.

08-09-10

Haftalık Özgür gelecek

Pêşeroja Azad

Sayı: 81 Gerçekler devrimci'dir!

26 Aralık 2013

* Fiyatı: 1 TL

www.ozgurgelecek.net

Devlet dediğin tam da bu değil miydi?

17 Aralık'tan bu yana yolsuzluk ve rüşvet operasyonu ile başlayan ve baş döndürücü bir hızla devam eden olaylar zinciri bizlere bir kez daha TC devletinin esas niteliğinin talan ve yolsuzluk olduğunu gösterdi. Çünkü yapılan ev aramalarında ayakkabı kutularından fırlayan deste deste paralar; asgari ücretle yaşama-ya mahkum edilen işçi-emekçinin alınteri; madende göçükte yaşamını yitiren işçi Mehmet, fabrikada kilitli kalarak yangında ölen işçi Zeliha'nın, press makinesinde can veren çocuk işçi Ahmet'in kanı; evlerinden ve mahallelerinden sürülen yoksulun gözyaşı, sokakta açlığa ve soğuğa mahkum edilen yüz binlerce çocuğun ahı...

İki ya da daha fazla gerici gücün çatışmasından bir doğru ancak halkın kendi mücadelesini yükseltmesiyle çıkabilir. Gericilerin kendi aralarındaki dalaştan yararlanmak, ortaya saçılan pislikleri halkın bilinçlenmesi için kullanmak gereklidir ancak aslonan devrim mücadelesinin yükseltilmesidir.

Özgür Gelecek'ten

Medya, egemenlerin savaşının kılıcı...

Merhaba,

17 Aralık sabahının erken saatlerinde bu kez bakan çocuklarının, büyük patronların, banka müdürlerinin, AKP'li Fatih Belediyesi'nin kapısını çaldı polis. Ardından ortaya dökülen rüşvet, yolsuzluk, kara para aklama, altın kaçakçılığı, yandaşa rant açma projeleri ve hemen her saat açığa çıkan yeni bilgilerle "aydınlandık". Daha da "şaşırtıcı" olansa daha 2. yılını dolduran **Roboski Katliamı** yaşanırken saatlerce eğlence programı ve daha 6 ay önce **Gezi İsyanı** yerine penguen belgeseli vermeyi tercih eden gazeteler, televizyonlar, internet sitelerinden tüm bu bilgileri anı anına öğrenebiliyoruz.

Elbette burjuva-feodal medyadaki bu "değişim", yanlışlarını fark ettikleri ve halktan, ezilenden yana habercilik yapmaya başladıkları anlamına gelmiyor. Aksine bir kez daha bu medya araçları üzerinden devlet erki için verilen savaşın sürdürüldüğünü görmüş olduk. Devrimci, demokrat ve yurtsever basın talanın, yağmanın, sömürünün bu devletin esas niteliği olduğunu yıllardır anlatıyor. Ama bunu ilk kez ayakkabı kutularından çıkan milyon dolarlardan görmek başka bir şey! İyi seyirler!

Emekçinin Gündemi

DDSB ve asgari ücret...

Sayfa 05

Göğün Yarısı

Bir savaş arenası olarak...

Sayfa 07

Pusulula

Devrimci coşku, kitlelerin...

Sayfa 11

Öğrenciler Rektörlüğü işgal etti

"Bu cesaret Gezi'den miras"

Yaşamın İçinden-02

"Unutulmasın diye..."

Son kitabının adını "Utancı duyuyorum" olarak koyan **Fethiye Çetin** ile röportaj

Söyleşi-13

Kentsel dönüşüm "lobisi"

Gezi'de "faiz lobisi" diyerek Başbakan'ın direnişi karalamaya çalıştığı günlerin ardından kimlerin "lobi" ya da "taşeron" olduğu son yolsuzluk operasyonu ile görünür halde ve ortada.

Halkın Gündemi-14

İşgal altındaydı Rektörlük asıl sahipleri tarafından...

Öğrencilerden görüşler

Aylin Keser:

"Bu cesaret Gezi'den miras"

- Çok heyecanlandık, bu tarihi bir şeydi bizim için. Yine de içeri girince bir saldırı bekliyordum ama sonra baktım ki içerideyiz. Merdivenlere yerleştikten sonra içeriye Çevik Kuvvet polislerinin de girmiş olmasına rağmen oldukça kararlıydık hatta ben orada bizi merdivenden aşağı atsalar nereye tutunacağımı hesaplıyordum. Kol kola girdik daha sonra. Her şeyi göze almıştık. Polisin içeriye daha fazla girmesine izin vermedik, zaten Çevik Kuvvet polisleri de çıktı daha sonra.

Binanın işgal edilmesi, sembolik anlamda önemliydi. Bizim içeride kimseye zarar vermek gibi bir planımız da yoktu. Amacımız, o binanın üzerindeki hakimiyetini ortadan kaldırmaktı. Bu anlamda bu eylem, o binanın ve temsil ettiklerinin üzerimizdeki hakimiyetini kırdı. Korkan görevliler de vardı, destekleyenler de. Bir çalışan da kadroya alınma talebini de iletmemizi rica etti. Bir diğeri de gelip "Helal olsun" dedi. Bu birliktelikte Gezi'nin etkisi büyük. Yurtta kalan öğrenciler de artık ses çıkarmadıkları sürece taleplerinin kabul olmayacağını biliyorlar. Terlikleriyle, pijamalarıyla, yurt müdürünün tehditlerine rağmen katıldılar yürüyüşe. Ben bu cesaretin Gezi'den miras olduğunu düşünüyorum.

Özgür Gelecek: İşgal eyleminde kadınların inisiyatifi dikkat çekiciydi. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

- İlk başta erkeklerin çok konuşuyor olmasına rağmen kadınların konuşması gerektiği tartışıldı. O zaman önce çekinik ve kısık sesle konuşan kadınlar, kendilerinin ciddiye alınmadığını gördüklerinde öfke patlaması yaşadılar ve aslında oradaki politik arkadaşların yurtta kalan kadın öğrencilere destek olmasıyla beraber sessiz kaldıkları sürece ikinci plana atılmaktan öteye gitmediklerini fark ettiler ve o andan itibaren her şeye önderlik etmeye başladılar. Gezi'den bu yana kadınlarda olan bu değişiklik eyleme de yansdı.

Murat:

"Tek bir vücutmuş gibi"

- İlk başta kapı kırılıp içeri girildiğinde tereddüt edenler de vardı aramızda fakat yapılabileceklerini gördüklerinde, güven duymaya başladılar ve sonuç alabileceklerine inanmaya başladılar. Bu arkadaşların sayısı da oldukça fazlaydı. Buna rağmen biri bir öneri geliştirdiğinde, bir slogan atıldığında sorgulanmadı. Dayanışma, birliktelik öne çıktı. Tek bir vücutmuş gibi.

Mersin Kız Yurdu'nda dört aydır sorunlar bitmiyor. Akdeniz Oyunları için beş ay içinde yapılan yurdun dört aydır yolu yok. Dört aydır Rektörlüğü ve Yurt Müdürlüğü'nün oyalama, sorunların çözümünü erteleme ya da geçici basit çözümler üretme gibi tavırlarıyla karşı karşıyayız.

Yaklaşık iki ay önce Mersin Kız Yurdu'nda **Feride Özayağ** hayatını kaybetti ve biz Feride için sadece sustuk. Onun için hiçbir şey yapmadık. Hala Feride'nin neden öldüğünü bilmiyoruz çünkü biz Feride'nin hesabını sormadık. Onlar da Feride'nin hesabını vermedi, zaten bunu istiyorlardı.

Sonra **Bahar Salim**'i, Bahar'ı kaybettik. Neden mi? Çünkü kız yurdunun yolu yoktu. Çünkü yurdun yoldan önce daha önemli ihtiyaçları vardı: Cami gibi, KGS gibi. Önce bunlar yapılmalıydı, sonra yol yapılırdı belki!!!

Bahar Salim, 19 yaşında Felsefe 1. Sınıf öğrencisiydi. Hakkari'den gelmişti Mersin'e. Ailesi onu büyük umutlarla göndermişti buraya ama gelip evlatlarının cansız bedenini aldılar. Artık hepimiz biliyorduk, susmamalıydık. Şimdi Bahar'ın da, Feride'nin de hesabı sormalıydık.

Rektör Yardımcısı:

"Ölüm, Allah'ın emri..."

Bahar'ın ölümünün ertesi günü, üniversite içinde bulunan **Uğur Oral Konferans Salonu** çıkışında Rektör ve Rektör yardımcısıyla karşılaştık. Tek isteğimiz onlarla konuşup taleplerimizi iletmektir, fakat her zamanki gibi Rektör **Süha Aydın**, bizimle görüşmeyi reddedip adeta kaçarcasına uzaklaştı. Ama Rektör Yardımcısı kendini "kurtaramamıştı" ve bizi dinlemek, her gün bizim yürüdüğümüz yolu yürümek zorundaydı. Ona göre (kendi deyimiyle) isteyerek (fakat dönüş yolunda öğrencilerin onu zorla yürüttüğünü söyleyecekti), bize göre "zorla" ama sonuç olarak bizimle o 2 kilometre yolu yürüdü.

Yurdun önüne vardığımızda, Rektör yardımcısı yurt içine girip arkadaşlarımızı dinlemek istemedi. Bunun üzerine yurt içindeki arkadaşlarımız da bize katıldı. "**Hocam Bahar neden öldü?**" dedik, "**Allah'ın emri, bu kaza başka yerde de olabilirdi!**" dedi. "**Hocam, yurdun dört aydır yolu yok, ne-**

den?" dedik, "**Yurt KYK'ya bağlı, Rektörlüğü ilgilendirmez**" dedi. Öğrencileriyle alaycı ve ciddiyetsiz bir tavırla konuşuyordu. Karşısında, "**Hocam, arkadaşlarımız öldü; kim Bahar'ın canının hesabını verebilir?**" diye hesap soran öğrencilerle alay ediyordu. Hangi insana yakışırdı bu, hangi öğretmene ya da hangi yöneticiye?

Hep bir ağızdan, "**Bahar'ın hesabı sorulacak**" derken de, "**Rektör istifa**" derken de biz onlara şunu göstermiştik: Kimsenin evladı da, arkadaşı da sahipsiz değildi. Bu yol yapılacak, yurdun koşulları düzelecekti! Biz buna ikna olmadan, o yurdun önünden ayrılmayacaktık. Çünkü biz Gezi'de, yönetenleri dize getirmeyi, direnmeyi, mücadele etmeyi öğrenmiştik. Biz 90 kuşağıydık ve biliyorduk ki, "**Hak verilmez, alınır**". Rektör Yardımcısı **Yüksel Özdemir**, bize ertesi gün için görüşme sözü vererek elimizden o gün için "kurtulabildi". Temsilcilerimiz gidecek, Rektör ve yardımcısı ile görüşecekti. Taleplerimiz netti ve gerçekleştirilmeliydi.

Rektörlük işgal altında

Temsilci arkadaşlar Rektörle görüşmeye gittiğinde, biz de Rektörlüğün önünde sloganlar ve zılgıtlarımızla bekledik. Hep bir ağızdan "**Rektör istifa**" diyorduk çünkü onu iyi tanıyorduk. Bu zamana kadar bizi hiç dinlememiş, bizim taleplerimizi hiçbir zaman ciddiye almamıştı. Sonuç olarak temsilci arkadaşlar geldi ve görüşmeler sırasında yaşananları bize aktardı. Rektör, öğrencisine "**Çapın yetmez**" diyerek hakaret etmiş, taleplerini de "**Bir ara yaparız**"

diyerek geçiştirmeye çalışmıştı. Bizi ciddiye almayan ve bizimle alay eden Rektör, anlaşılan bizim Gezi'den neler öğrendiğimizi bilmiyordu.

Öfkemiz doruğa çıkmıştı ve Rektörlüğün kapıları önümüzde duramaz hale gelmişti. Kapılar kırılıyor, sloganlar atılıyordu: "**Titre Rektör, öğrenciler geliyor!**" Yüzlerce öğrenci, sadece soruşturma savunması vermek için adımladığımız merdivenlere yerleşiyordu tek tek. Hemen her eylemde sivil polisin konuşularak kamera çekimi yaptığı pencereler artık bizimdi ve taleplerimizi içeren bildiriler okunuyordu o pencerelerden. İşgal altındaydı, asıl sahiplerinin sesini duyurabilmek için işgal etmek zorunda kaldıkları Rektörlük.

Çevik Kuvvet polisleri içeri girdiğinde öğrencilerin polise karşı sloganlarını atmaya devam etmesi; oradaki kitlenin bir anda polise ve Rektöre karşı Bahar için tek yürek olması Gezi'den öğrenilmişti. Öğrencilerin kararlılıkları karşısında polis, 10 dakika içinde binayı terk etmek zorunda kaldı, yaklaşık 1 saat sonra da üniversiteyi... Çünkü polis üniversiteyi terk etmeden, Rektör taleplerimizin yazılı olduğu kağıda imza atmadan, biz bu binayı terk etmeyecektik. Nitekim, taleplerimiz yerine getirilinceye kadar da geri adım atmadık.

Geri adım atamazdık çünkü bu işgal; hem Bahar hem Feride hem de bizim her an gasp edilen haklarımız içindi. "**Bahar'ı, Feride'yi unutma, unutturma**", "**Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır**" derken zafere doğru yürüdüğümüzü biliyorduk.

Sonuç olarak **Yüksel Özdemir** talepler listesinin altına imza attı ve işgalimiz iki saat içinde zaferle sonuçlandı.

İşgal şimdilik sona ermiş olabilir ama biz mücadelenin henüz başında olduğumuzu biliyoruz, taleplerimizin takipçisi olacağız.

Bunun için Eğitim-Sen'den hocalarımızın da içinde bulunduğu bir komite örgütledik ve daha önce defalarca yalan söylemiş olan Rektörlüğün bu defa da bizi kandırmasına izin vermeyeceğiz. Onlar da artık iyi biliyor; "**Bu daha başlangıç, mücadeleye devam**".

(Bir ÖG okuru)

GEZİ DEPREMİ SÜRÜYOR: BİRBİRLERİNE DÜŞTÜLER, DÜŞECEKLER!

İlk elden vurgulamamız gereken husus, egemen sınıf klikleri arasındaki çelişkilerin keskinleşmesi ve çatışma boyutuna taşınmasının (emperyalistlerin müdahalesinin olduğu koşullarda da) sınıf mücadelesindeki tansiyonla dolaysız bir ilişkisinin bulunduğu gerçeğidir. Sürece dair bütün değerlendirmeler bu gerçeklikten kopuk biçimde yapıldığında, pek doğal ki eksen kayması yaşanmaktadır. Bu kaymanın yalnızca yanlış tespitlerle sınırlı olması bir yere kadar önem arz eder. Daha önemlisi ve vahimi, buradan yola çıkılarak yanlış yerde konulmaktadır. Henüz daha sürecin ilk günlerinde çeşitli siyasi gruplarca yapılan yorumlar, ilgili çevrelerin politik hattından bağımsız biçimde, bu "tehlike"nin izlerini taşımaktadır.

Sağlıklı bir değerlendirme için işe iç ve dış olguların analiziyle başlamamız gerekir. Emperyalist-kapitalist sistem altıncı yılını devirmek üzere bulunan büyük bir krizin pençesinden kurtulabilmiş değildir. Bu krizin büyüklüğü, bir bölge ya da kıtadan küresel ölçeğe, ekonomik alandan politik düzleme yaygınlaşmasından gelmektedir. Kriz sarmalının tarihteki benzerleri içinde ilk basamaklara doğru taşınma çizgisinin sınıf mücadelesinde bulunduğu karşılık, ezilen kitlelerin daha büyük güçlerle sahne almasıdır. İsyân rüzgârları indirilemez bir şiddetle esmektedir...

Gezi İsyanı ile bu rüzgârın zaman zaman kasırgaya dönüştüğü ülkelerden birisi haline gelen Türkiye'deki gündemin ön sırasındaki Kürt sorunu, Ortadoğu'yu da kapsayan boyutuyla, dengeleri alt-üst etmeye devam etmektedir. Rojava'daki devrimci atılım, Suriye'deki iç savaşın seyirini etkileyecek bir gelişmeye kapı aralamış, Türkiye'deki süreç üzerinde ağırlık kazanan sonuçlar doğurmaya başlamıştır. Bunu (ön)görerek engelleme yönlü ataklar geliştiren faşist Türk devleti başta olmak üzere emperyalist ve gericilerin hamleleri, başarısız olmuş durumdadır.

Yakın gelecek içerisinde peş peşe yapılacak olan üç seçimi kapsayan döneme, AKP iktidarını iç ve dış gelişmelerin kuşattığı ve büyük bir basınçla bunalıttığı atmosferde girilmektedir. Kurumsallaşma ve kadrolaşma sürecinde mesafe aldıkça otoriter ve totaliter rengi koyulaştırılan faşist diktatörlüğün dümenindekiler, isyan ve direniş karşısında büsbütün azgınlaşan bir yol tutmuş, ancak bu çatışmanın dayattığı kendi var oluş koşullarında kaçınılmaz biçimde "iç çatışma" kuyusuna yuvarlanmışlardır.

En büyük ve etkili güçlerini AKP ile Gülen Cemaati'nin oluşturduğu bu iktidar ortaklarının yeniden paylaşım (ve tasfiye) kavgasını "açık savaş" düzeyine taşıyan olgu, ABD ve AB'li emperyalistleri de belli bir süredir rahatsız eden, Türkiye semalarını kaplayan kara bulutlardır. Birçok alandaki başarısızlığı, yönetme kabiliyetindeki zafiyeti ve "zamanın ruhu"na uzak kalışı nedeniyle kullanım süresini hızla tüketen AKP iktidarı; rüşdünü ispat konusunda yeni bir atılım gerçekleştirmediği durumda ömrünün tamamlama noktasına doğru ilerlemektedir. Bunu önlemek için seçimlerden önde çıkmanın da yeterli olmadığı bir aşamaya gelmiştir. Daha fazlasına gücü yetmeyecek bir AKP

gerçekliği, ülkenin (ve bölgenin) en kritik sorunlarıyla ilgili tümüyle başarısız bir sınav vermiş durumdadır.

AKP ile Gülenliler arasında 7 Şubat 2012 (Hakan Fidan olayı) krizinden sonra dershaneler üzerinden başlayan ve 17 Aralık operasyonu ile ileri bir aşamaya taşınan çatışmanın en net fotoğrafı, Gezi'de ortaya konulan bir "yönetim" zafiyetine işaret etmektedir. Tam da bu nedenle Gezi'de güçlü bir biçimde rengini gösteren devrimci durumun, egemen sınıfların haline ışık tutan "yönetememe" olgusu devam etmektedir. Onun içindir ki iki gerici klik arasında yaşanan bu çaptaki karpışma, ilerici demokratik çevreler ve emekçi halk kitlelerinden "moralli" bir karşılık bulmaktadır.

Bu duygunun yaşanmasında, ne şekilde ve kimin eliyle olduğundan soyutlanan bir biçimde, egemen sınıfların kanlı imparatorluğunun efendileri cephesinde ortaya saçılan, ifşa olup yerlere dökülen bir çürümüşlük ve haysiyetsizlik, en pervasız biçimiyle yolsuzluk, en utanmaz haliyle rüşvet, en pespaye haliyle talan ve yağmaya duyulan tepki ile bu alçaklar sürüsünden bazılarının geçici de olsa giydiği "şüpheli/sanık" elbisesinden ötürü yaşanan hoşnutluğun harmanlanması vardır.

Tayyip'in, Arınç ve diğerlerinin, yazdan bu yana yaşadıkları her "sıkıntı/sorun" vesilesiyle olduğu gibi, yine Gezi'yi anmaları, hemen her şeyi getirip oraya bağlamaları dikkat çekici olmalıdır. Bağlantı biçimi ve içeriğine dair söylemlerinde elbette ki yanlışlık ve çarpıtma vardır ama ilişkinin olduğuna dair ifade kesinlikle isabetlidir. Bu "ilişki"nin sosyal karşılığı sınıf mücadelesinde şiddetlenme olgusudur ve yeni gelişmelerdeki çatışmayla ortaya serilen iktidar zafiyeti bütünüyle onun eseridir.

Yönetememe krizi, düne kadar baskı, sömürü ve zulüm çarkını büyük bir şevkle birlikte döndürenlerin, o çarkın yıpranmasını göze alan bir hırsla birbirine girmesiyle yeni bir görüntü vermektedir. Kısa bir zaman öncesine kadar, "kahraman" payesiyle ödüllendirilen savcılar, "destan" yazdığına dair övgülerle taçlandırılan polisler, "ulvi" bir mertebede anılan Cemaat mensupları, "yedirtmeyiz" diye kol kanat gerilen bilumum bürokratlar ve bütün bunların toplamı olarak "devlet" olgusu, bu saçılma ve dökülme ortamında, "lanetli", "kirli" ve "şaibeli" bir yere oturmuş bulunmaktadır.

11 yıllık süreçte devletin bütün makamlarına kurulan, büyük oranda dallanıp budaklanan AKP (ve ortakları), TC'nin yüzüncü yılına kadar (2023) uzanan yeni bir on yılın planlaması için "seçim" düzleminde tayin edici adımların atılacağı aşamada, hesabında hiç yokken yediği Gezi darbesi ile sersemlemiş, paniklemiş ve daha önemlisi "düşüş/iniş" sürecine geçmiştir. Bu sürecin başlangıç noktası Gezi İsyanı ise yeni evresini de Cemaat ile girişilen savaş olarak okumak gerekir. Burada, iniş/düşüş sürecine dair aşamalardan söz edilmelidir; yoksa birilerinin karıştırdığı gibi demokrasi güçleriyle gerici bir kliğin "nesnel" bir ittifakından değil.

Bu "nesnel" ittifak meselesi bilindiği gibi İstanbul yerel seçimleri başta olmak üzere sürekli CHP'nin yedeğinde hareket eden ilerici ve demokrat (hatta kimi devrimci)

güçlerce özellikle Sarıgül şahsında "öznel" bir ittifakın konusu haline de getirilmiş bulunmaktadı. Son gelişmelerin bu yönde atılan açık ve gizli adımlara güç kazandıracığını görmek için kâhin olmaya gerek yoktur. 17 Aralık operasyonunu büyük bir takdir ve övgüyle, hatta destek ile karşılayanların, "sonuna kadar gidin" diye tempo tutanların aczi, ibretlik bir durum olarak görülmelidir.

Bakanlar, Bakan çocukları, patronlar, banka müdürleri, belediye başkanları, TOKİ bürokratları vd.lerinin ortaya dökülen rüşvet, yolsuzluk, soygun, talan ve peşkeş görüntüleri; egemen sınıflara yönelik söylemleri "ezber" olarak nitelenen komünist ve devrimcilerin teşhir faaliyeti bakımından son derece çarpıcı örnekler oluşturmaktadır. Ne var ki bu operasyonun asıl amacının hiçbir şekilde sergilenen "suç" kategorisindeki eylemler ve hatta kişiler olmadığı, bu kişilerin ancak küçük bir parçasını oluşturduğu AKP kliğini hedeflediğine özenle dikkat çekilmelidir. Dolayısıyla Bahçeli, Kılıçdaroğlu vb.lerinin "kul hakkı operasyonu" şeklindeki söylemleri, sistemi korumaya ve ittifak hesaplarına yöneliktir, teşhir edilmelidir.

Yaşananların bir diğer ibretlik başlığını, uzun süreli izleme ve dinleme, şafak vakti ev baskınları, gözaltına alma usulleri ve bütün bunların medyaya servis edilerek teşhir faaliyetine girilmesi üzerinden geliştirilen polemikler oluşturmaktadır. Dün çeşitli operasyonlar esnasında bu yönlü eleştiri getiren, kompo ve provokasyon diye fevran edenlere cevap yetiştirmeye çalışan ve yapılanları savunanların benzer biçimde "mağdur" pozisyonuna düşmesi, bir diğer açmaz ve çifte standart hali olmuş, "hukuk" denilen garabetin egemenlerin (iktidarı kullananların) elinde nasıl bir araç ve oyuncak olduğu bir kez daha görülmüştür.

Faşist diktatörlüğün halka karşı zulüm makinesini canla başla çalıştıran hâkim, savcı ve polislerin, 11 yıldır ciddi manada bir tane bile bu nitelikte operasyon gerçekleştirilmemiş oldukları gerçeği, bu katliam ve soygun şebekesinin "ahlaklı/hayırlı" bir operasyona imza atacağını değil tam aksine yıllardır nasıl bir yağma ve mezalimin gönüllü parçaları olduğunu göstermektedir. Kaldı ki mevcut sistemin/rejimin kendisi soygunun/sömürünün resmi düzeyde kurumlaşmış halidir ve "suç" kategorisindeki bütün işlemler "meşru" bir zeminde yapılmaktadır.

"Operasyonu" durdurmak ve etki gücünü düşürmekle birlikte yeni dalgaları önlemek amaçlı bu ekibe karşı girişilen misilleme nitelikli, İstanbul ve Ankara başta olmak üzere çok sayıda şehirde onlarca polis müdürünün, MASAK yetkililerinin ve savcılarının görevden alma ya da yetki alanlarını daraltma işlemlerinin (karşı operasyon), Tayyip'in "paralel devlet, çete" vb. söylemlerinde sinyali verdiği üzere daha kapsamlı bir saldırı furyasıyla (tutuklamalarla) devam edeceğinin sinyalleri güçlü biçimde alınmaktadır. Bir ay önce Tayyip'ten "firavun" ve "Karun" diye söz eden Gülen'in eski TCK 163. maddesinin (şeriatla, tarikat vb. oluşumlarla mücadele) yeniden işletilmesi olasılığına vurgu yapan uyarısı ve "haddini bilme" mesajı (15.12.13) da bu kapsamda anlaşılmalıdır.

Kısacası, dersane geriliminin ardından "sulh" istendiğine dair beyanların taktik bir manevra olduğu anlaşılmalı, "sonuna kadar" gitme kararlılığıyla ciddi bir çatışmaya girilmiş ve bunun kısa vadede sonuçlanmayacağı da görülmüştür.

Umudunu halka değil devlete (onun Ordu vd. kurumlarına) ve egemen sınıfların şu veya bu kliğine bağlayanlar, büyük bir hüsrana uğramaya ve sermaye cephesinin yedek parçası haline gelmeye mahkûmdur.

Faşist diktatörlük Gezi İsyanı'yla aldığı darbenin tesiri altında büyük bir sarsıntı geçirmektedir. Birbirlerine düşme hadisesi, bu deprem altında "yeniden paylaşım" kavgasının sonucudur. Sistemdeki krizin devamı olarak AKP iktidarının sürüklendiği durum, içeriden ve yakından geliştirilen hamleler nedeniyle, Gezi'nin ardından etki gücü yüksek bir darbe daha yediğini göstermektedir. Tam da bugünlerde Balbay kararına rağmen BDP'li tutuk vekillerin salıverilmemesi, 28 Şubat davasında tutuklu bırakılmaması gibi AKP'nin elini zayıflatan "yargı" tasarruflarını süreçle bağlantılı biçimde okumamak için hiçbir sebep yoktur. Şimdi, iktidar için sağlam durmak ve geleceğe dair rahat ve kaygısız hesaplar yapmak iyice zorlaşmış durumdadır.

Ekonomik ve sosyal tabloda yönetilebilirlik kabiliyeti ciddi oranda zayıflamıştır. Bölgesel hesaplar büyük oranda iflas etmiş, emperyalist efendiler nezdinde uğranılan kredi kaybı hatırı sayılır seviyeye yükselmiştir. "Barış" süreci adı altındaki tasfiye operasyonunu sürdürebilmek, düne göre daha zorlu bir yerde durmaktadır.

Seçimlerin ilk basamağına üç ay kalmıştır. Başta Tayyip olmak üzere, her vesileyle bütün temsilcilerinin sürekli diline doladığı "milli irade/sandık"tan gayri vaziyeti ayakta tutacak bir argüman ve dayanak kalmadığından, yerel seçimler, -TC tarihi boyunca belki de ilk kez- yakın geleceği belirleyecek bir ağırlık kazanmıştır. Bunun farkında olundukça bütün sınıflar ve politik aktörler var gücüyle harekete geçeceklerdir. Şimdiden geliştirilen hamlelerin yoğunluk derecesi görüldüğü gibi hiç de az değildir.

Bu, hiç "hesapta olmayan" çatışma ve eylemlerin, yıkıcı ve sarsıcı kavgaların, her cephede yaşanması anlamına gelmektedir. Devrim ve demokrasi güçlerinin en geniş platformlar üzerinden ittifak kurması, yeni imkân ve ortamlardan devrim lehine azami kazanımlarla çıkılmasını sağlamak bakımından kritik bir önem kazanmıştır. Komünistlerin yerel seçimlere yönelik politika ve taktikleri bu bilinç ve kavrayışla ele alınmalıdır. Çünkü yerel seçimlerden çok daha "fazlası" yaşanacaktır...

Demokratik halk devriminin ilerletilmesinde, günümüzdeki temel güçleri; Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin harekete geçirdiği milyonları taşıyan dinamikler, Gezi'yle açığa çıkan isyan ruhunun yaratıcısı olan işçi ve emekçiler, öfkeyle ayağa kalkan ezilenler, büyük bir eylem ve direniş potansiyeli sergileyen halk gençliği oluşturmaktadır. Bu güçlerin birlikte yüklenmesi halinde nasıl bir enerjinin ortaya çıkacağına varsayımdan öteye somutluk kazandırdığı bir süreçten geçiyoruz. Bu somutluk yeniden ve yeniden kanıtlanmak zorundadır...

Hacettepe işçisi kazandı

Ankara: Hacettepe Tıp Fakültesi Hastanesi'nde çalışan 51 işçi taşeron sisteminin son bulması ve insanca yaşanılacak ücret talepleriyle yaptıkları eylem sonrasında hastane yönetiminin işlerinden çıkartılmışlardı. Hastane önünde direniş çadırı açarak gece gündüz mücadele eden işçiler ve Hacettepe Üniversitesi Rektörlüğü arasında bir görüşme yapıldı.

Görüşmede rektörlük tarafından, işten atılan işçilerin üniversitenin işçisi olarak iktisadi işletmeden işe başlaması önerilmiş, işçiler ve Dev-Sağlık İş Sendikası durumu değerlendirecek olumlu karşılıklarını ifade etmişlerdir. Yapılan görüşmeyle ilgili konuşan DİSK Genel Sekreteri ve Devrimci Sağlık İş Genel Başkanı Dr. **Arzu Çerkezoğlu** "İşten çıkarılan tüm işçilerin hiçbir hak kaybı olmadan, başta kıdem tazminatı hakkı olmak üzere geriye dönük tüm hakların güvence altına alınıp, Hacettepe işçisi olarak iş başı yapmaları noktasında bir süreci başlattıklarını" belirtti.

Çerkezoğlu, direnişin kazanımla sonuçlanmasıyla ilgili olarak da "İşçilerin geldikleri bu nokta, direnişin mücadelenin bu kararlığının sonucudur. Hacettepe direnişi ve direnişin kazanımla sonuçlanması bizi gerek Hacettepe'de gerekse tüm Türkiye'de taşeronlara karşı verdiğimiz mücadelede daha da güçlendirecektir" diyerek süreci takip edeceklerini dile getirdi. Rektörlük tarafından üniversitenin Sıhhiye ve Beytepe kampüslerinde çalışacak olan işçiler, bir arkadaşlarının dahi işe alınmadığı durumda direnişi sürdüreceklerini belirttiler.

BEDAŞ direnişi kazanımla sonuçlandı

İstanbul: İşten atılan 5 BEDAŞ işçisinin mücadelesi zaferle sonuçlandı; işçiler işe geri dönüyor. Hukuksuz biçimde işten atıldıkları için bir ay aşkın süredir direnişte olan BEDAŞ işçileri, bilindiği gibi kısa süre önce işyeri önünde çadır kurarak mücadelelerini bir adım daha ileri götürmüştü.

İşçiler ayrıca BEDAŞ'ın altıncı katına ve Galata Kulesi'ne pankart asarak mücadelelerini kamuoyu gündemine taşıyan işçiler, BEDAŞ yönetimiyle 19 Aralık'ta yapılan görüşmeler sonucunda, herhangi bir hak kaybı olmadan işlerine dönecek. İşe dönmek istemeyen işçiler ise tazminatlarını alacak.

Punto'da "yeni yılda mücadeleye devam" mesajı

İstanbul: 36 kişi ile direnişe devam eden Punto Deri işçileri 22 Aralık günü- Deriteks Sendikası öncülüğünde Zeytinburnu'nda direniş yerinde yılbaşı etkinliği gerçekleştirdi.

Katılımın yüksek olduğu etkinliğe sanatçıların yanı sıra **HDP-HDK, ESP, Partizan, ÜİD-DER, BDSP, DDSB** ve direnişte bulunan **Hey Tekstil işçileri, Kazova işçileri ve Feniş işçileri** destek verdi. **Pınar Aydınlar**'ın sunumunu yaptığı etkinlikte Deriteks Başkanı **Musa Servi**, konuşmasında, işçilerin hakkı olan paraların banka müdürleri-

nin ayakkabı kutularının içinde olduğunu ve işçilerin ise insanca ve güvenceli yaşam talebiyle sendikalı oldukları gerekçesiyle işten çıkarıldığını söyledi.

Direnişçi işçilerden **Hülya**, deri sek-

töründe kadınların çok ağır şartlarda çalıştıklarını söyledi. Erkek işçilerden daha az maaş almalarında kadın olmalarının patronlar nezdinde daha fazla sömürü ve daha güvencesiz iş anlamına geldiğini söyledi. Katılan sanatçılarından **Ferhat Tunç** direnen işçilerin, emekçilerin, ezilen hakların her zaman yanlarında olduğunu söyleyerek, birlikte mücadele etmenin önemli olduğunu vurguladı. **Grup İsyan Ateşi**'nin Punto işçisi için derlediği türkü olan "**Punto çarkın yıkılacak, bu işten hiç kuşum yok**"u birlikte söylediler.

Birçok yasada köylülüğün tasfiyesinden, neo-liberal tarım politikalarının üretici güçleri daha fazla yoksullaştırdığından bahsediyoruz. Tarımsal üretimi ve köylülüğü etkileyen en önemli yasalardan birisi de **Büyükşehir-Bütünşehir Yasası**'dır. Bilindiği üzere 6063 sayılı Büyükşehir-Bütünşehir Yasası 2012 yılında çıkarıldı. Yasa marifetiyle köyler mahalleye dönüştürüldü, kentlere bağlandı.

Öncelikle belirtelim ki; mahalleler kendinden daha büyük yerleşimlerin parçalarıdır ve parçası oldukları ana gövdeye göre çalışırlar. Bağlı olduğu gövdeyle uyum içinde işlemek zorundadırlar. Üretim, yaşam ve kültürel; yapıları bağlı olduğu/bağlandığı kentin olanaklarına, yönetim tarzına ve kentin çizdiği yasal çerçeveye, belirlediği kararlara göre biçimlenir, farklılaşır. Nitekim bu yasadaki sonrada köylerde hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Köylerin nüfusu kente göre daha azdır. Toplumsal çevreden çok, doğal çevreye yakındır. Kentlere göre ekonomik şekli farklı olup toprağın ve doğanın geçimliliğinin izlerini taşır (Orman köyleri gibi). Köyler her şeyden önce ekonomik yapısı tarımsal üretime dayalı olan yerleşimlerdir. Tarımsal faaliyet yürüten köylüler, kendi gıda ihtiyaçlarını karşıladıkları gibi, kentin gıda ihtiyacını da yaptığı üretim ile karşılar.

Geçtiğimiz 15-20 yıllık süreçte yoksul köylünün tasfiyesini öngören bir politik hatta girildiğinden bahsedebiliriz. Tütün, fındık, çayda üretici köylünün tasfiye durumuna geldiği ve tarımsal üretimde **bölgesel kaydırma**

politikasına gidildiği bir süreç işletilmektedir. Bu durum artık herkesin malumu...

Ürün fiyatlarının düşük, tarımsal girdi fiyatlarının yüksek, desteklemelerin yetersizliği nedeniyle köylü artık üretim yap(a)mıyor. Köylüler toprakların sekizde birini ekemiyor; boş bırakıyor. Tarım ve gıda sistemi sayıları onu geçmeyen uluslararası büyük tarım, gıda ve ecza tekellerinin çıkarları doğrultusunda şekillendiriliyor. Tarımın endüstrileşmesi olarak ifade edilen bu süreçte sadece üretici köylünün değil tüketicinin de gıda güvencesi ve sağlıklı gıda tüketme hakları gasp ediliyor. Tüketiciler de, artık ne yediğini ve ne yiyeceğini bilemez duruma hızla geliyor.

Tüm bu tarımsal politikalarla beraber çıkarılan Büyükşehir/Bütünşehir Yasası ile üreticiye darbe vurulmaya devam ediliyor. Daha önce var olan 16 büyükşehir sayısı 2012 'de çıkarılan bu yasa ile yükseltildi. Yasayla değişim adı altında kırsalda yeni bir yıkım gerçekleştiriliyor. Yasanın kırsalda yaratacağı tahribatı rakamlara döktüğümüzde karşımıza endişeyi büyüten bir resim çıkıyor. Resme birlikte bakalım.

Yasayla birlikte 1085 belde ve 16.562 köy, mahalleye dönüştürüldü. Ayrıca 51 il kapsamındaki 559 belde de köy yapıldı. Bir başka ifadeyle köylerin yüzde 47'si halka sorulmadan ortadan kaldırıldı; nüfusun yüzde 90'na yakını "şehirli yapıldı".

30 büyükşehirde toplam nüfus yaklaşık 58 milyon civarındadır. Köyden mahalleye dönüştürülen yeni kırsal nüfus 10 milyondur. Bu yasa ile birlikte

KÖYLER TALANA AÇILIRKEN...

Türkiye'de köy nüfusu 6,5 milyon daha azaltıldı. Yüzde 22,7 olan kır nüfusu bir gecede yasayla yüzde 10'a indirilmiş oldu. Köy sayısı 34.283'ten 18.446'ya düşürüldü.

Türkiye'nin toplam tarım, orman, çayır ve mera alanı 641.639 kilometrekaredir. Yüzölçümü 407 bin kilometrekareye çıkarılan 30 büyükşehirin 270 bin kilometrekare yakın bölümü tarım, orman, çayır ve mera alanıdır. Yasayla birlikte bu alanların tasarrufunda köyler dışlanmıştır.

Köylerin yüzde 78'i toplu, yüzde 28'i dağınık yerleşme karakterlidir. Köylerin yüzde 11'i vadilerde, yüzde 20'si ovalarda, yüzde 24'ü dağ eteklerinde, yüzde 45'i sırt ve yamaçlarda kuruludur. Her ne kadar bu rakamlar devletin resmi kayıtlarını ifade etse de gerçek elbette bu değildir. Bugün yerel yönetim planlamasında bilişim ve veri tabanı çalışmalarında saptanan veriler Türkiye'de halen talana açık arazilerin varlığını işaret etmektedir.

Türkiye'nin halen sınırı ve nüfus kayıtlarının tarımsal arazilerinin tespiti yapılmamıştır. 2013 TMMOB Kent Sempozyum raporuna baktığımızda Türkiye'nin en büyük şehri olan İstanbul'un % 60 tarım arazisi olduğu ve bu toprakların % 88 oranında verimli olduğu ve halihazırda üretim yapıldığı gerçeği ile karşılaşıyoruz. Ancak bu gerçeğin kent algısı ve şehircilik politikaları kapsamında gölgelendiğini ve görülmez olduğunu görmekteyiz. Özellikle Kentsel Dönüşüm kapsamında bu alanlara dönük bir talan söz konusudur. Çıkarılan yasalar ile toprak rantının devlet eliyle yürütülmesi gerçeği ile karşı karşıyayız. Özellikle inşaat sektörü üzerinden genişleyen sermaye birikimi toprak rantının en büyük ifadelerinden biri olmaktadır. Devletin köylünün toprağına el koyarak bu alanların inşaata açması (sahil yolu, sit vb.) Büyükşehir yasası ile daha da kolaylaşacaktır.

On binlerce kamu emekçisi grevdeydi

H. Merkezi: KESK üyeleri "Satış Sözleşmesini Kabul Etmiyoruz! Bütçeden Haklarımızı İstiyoruz!" şiarı ile 19 Aralık günü ülke genelinde grev yaptı.

İstanbul: Binlerin katılımıyla 2 koldan başlayan yürüyüş, Beyazıt Meydanı'nda mitinge dönüştü. Eylemde ajitasyonlarda sıkça yolsuzluk operasyonunda ortaya çıkan paranın emekçilerden çalındığı belirtildi.

19 Aralık şehitleri şahsında saygı duruşunun ardından KESK Genel Sekreteri **İsmail Hakkı Tombul** konuşarak asgari ücret sözleşmesine hayır dediklerini çünkü kamu emekçilerinin hak kayıpları olduğunu ve kamu emekçilerinin insanca yaşanacak ücret istediklerini belirtti.

DİSK Genel Sekreter Yardımcısı **Arzu Çerkezoğlu** da bir konuşma yaparak yolsuzluk operasyonuna dikkat çekti.

Ankara: Kolej Meyda-

ni'ndan Ziya Gökalp Caddesi'ne yürünen eylemde öne çıkan vurgu yolsuzluk oldu. Eyleme DDSB'liler de katılarak bildiri dağıtımı ve sticker

yaptı. Eylemde konuşan KESK Genel Başkanı **Lami Özgen**, "Bizlere yırtık ayakkabıları layık görenler, kaynakları ayakkabı kutularında saklıyorlar. Bizlere '800 TL ile geçinin' diyenler milyon dolarları makineyle sayıyorlar" dedi. Ayrıca konuşmalarla 19 Aralık katliamında şehit düşen devrimciler de anıldı.

İzmir: Onbinler Basmane'den Konak Meydanı'na yürüdü. Eylemde açıklamayı KESK Dönem sözcüsü **Ramiz Sağlam** okuyarak, devletin teşhir olan yolsuzluğuna dikkat çekti. Savaşın, rantın, sömürünün, gericiliğin bütçesini kabul etmeyeceklerini dile getiren Sağlam, konuşmasında 19 Aralık katliamı şehitlerini de andı.

Bursa: Ünlü Caddede toplanılarak Orhangazi Parkı'na yürüdü. Yürüyüşte önünden geçilen Halkbank'a ayakkabı kutuları bırakıldı.

Eylemde açıklamayı oku-

yan KESK Bursa Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü **Hasan Özaydın**, yolsuzluğa dikkat çekerek talana izin veremeyeceklerini belirtti. "Sermayeden yana bu bütçeye karşı başta KESK olmak üzere, tüm emekçilerle birlikte sonuna kadar mücadele edeceğiz" diyen Özaydın konuşmasında 19 Aralık katliamı şehitlerini de andı.

Erzincan: Gerçekleşen eylem Partizan da destek verdi. Eylemde okunan açıklamada, "Yolsuzluklara değil emekçiye bütçe" denildi. Açıklamada ayrıca, 19 Aralık katliamı şehitleri de anıldı.

Antakya: Aralarında DDSB ve YDG'nin de olduğu kitle Eğitim-Sen önünden Antakya Parkı'na yürüdü. Oda Tiyatrosu önünde KESK bileşenleri birer açıklama yaptı.

Kitlesel eyleme bazı KESK'liler ayakkabı kutularıyla geldiler.

Mersin: Hastane Caddesi'nden AKP Akdeniz İlçe binasına yürüdü. Binanın bulunduğu caddeye barikat kurarak polis, yapılan görüşme ile barikatı geri çekti.

Açıklamayı okuyan KESK Mersin Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü **Mustafa Özbay**, hükümetin dayattığı bütçeyi kabul etmediklerini belirtti. Eyleme yaklaşık 3 bin kişi katıldı.

Madende ölen işçilere hırsızlık suçlaması!

H. Merkezi: Şirnex Giron'da bir kömür ocağında **2 Eylül** günü meydana gelen göçükte 3 işçi kaya parçalarının altında kalarak hayatını kaybetmişti. Ruhsat sahibi **Geliş Madencilik**'ten taşeron olarak işletmeyi alan **Hacı Yusuf Cengizoğlu** "İşyeri güvenliği almamak, taksirli ölüme sebebiyet vermek" gerekçesiyle tutuklanmıştı.

Cengizoğlu'nun savcılıkta alınan ifadesinde katledilen işçilerle ilgili; "Onlar madende çalışmıyor, hırsızlık yapmaya gelmişlerdi" dediği ortaya çıktı. Madende katledilen işçiler; **Süleyman Gökalkp** (18) operatör yardımcısı ve yağcı **Hüseyin Dekçi** aşçı (19) ve **Mahmut İçkale** (45) operatör olarak çalışıyorlardı. Dekçi'nin babası Mehmet Dekçi'nin ifade ettiğine göre oğlunu madende

çalışması için değil, maden için kurulan yemekhanede aşçı olarak çalışması için göndermiş. Aşçı olan Hüseyin Dekçi maden ocağında çalıştırılmış. Diğer iki işçinin de operatör ve yardımcısı olarak çalıştığı alenen açık.

Birçok işkolunda özellikle de madenlerde çalıştırılan işçiler içinde kayıt dışı çalıştırılanların haddi hesabı yok. Ki kayıt dışı maden ocaklarının varlığı dahi çoğu şeyi anlatıyor. Kayıtlı ve kayıtsız bütün işyerlerinde ise işçilerin iş güvenliğine dair var olan sorunlar her geçen gün can almaya devam ediyor. İşçilerin çalışıp çalışmadıklarını dahi kanıtlayamadıkları ancak dizginsiz bir sömürüye tabi tutulduğu bu koşullarda taşeron patronlar tarafından hırsızlıkla suçlanıyor olmaları sistemin vahametini gösteriyor.

Emekçinin Gündemi

DDSB ve Asgari Ücret Kampanyası Üzerine

Aralık ayında başlayan asgari ücret kampanyası esnasında yapılan faaliyete bakıldığında tüm eksikliklerine rağmen olumlu etkiler yaratmaya başladığı görülüyor. Uzun süredir bu tür faaliyetler yapılmıyordu. Bu nedenle faaliyetin kendisinin istenilen düzeyde sonuç vermesi beklenemez. Ancak işçi sınıfı içinde yürütülen çabanın sürekliliği ve ısrarı kampanyanın da olumlu ve amaca hizmet etmesine katkı sunacaktır. Bugüne kadar genel işçi sınıfı içindeki faaliyet daha çok mevcut olmuş alanlar ya da faaliyetçiler üzerinden yapılmaktaydı. Bu nedenle bu kampanya aynı zamanda DDSB için uzun süredir üzerinde tartışıldığı güvencesiz alanlarda yoğunlaşma yönlü tespitin ilk pratik ayağını oluşturmaktadır. Bu hem seçilen alan bakımından hem de faaliyetçiler bakımından önemli bir pratik olacaktır.

Faaliyetimizi olumluluklar taşıdığı gibi belli eksiklikleride içermektedir. Bu eksikliklerimizin nedenini kavradığımızda eksikleri de gidermiş olacağız. Sınıfa olan uzaklığımız faaliyetlerimize yansımaktadır. Bahsettiğimiz aksaklıklarımıza rağmen bazı bölgelerde kampanyanın amacına denk düşen faaliyetler örgütlenmektedir. Bu asıl hedeflediğimizdir. Ancak bu lokal başarının bütünlüklü anlayışa dönüşmesi faaliyetin başarılı olmasında oldukça etkili olacaktır. Kampanya süresince faaliyetin bizi işçi, sınıfı ve emekçilere yakınlaştıran bir çalışma olduğunu gördük. Sınıf içerisindeki faaliyetle bu yakınlaşma daha fazla olacaktır. Burada bizim açımızdan göz ardı etmememiz gereken noktalardan biri belki de en önemlisi yürüttüğümüz faaliyetten öğrenmek ve sonuçlar çıkarmaktır. Yeniden başlayacağımız çalışmalarda bu dersler önemli. Bu konuda küçük sonuçlar çıkmaya başlandı bile. Şimdi çıkardığımız her sonucu kendimizle beraber kampanya süreci ile örgütlemeye safhasına başlamalıyız.

Kampanyanın amacından biri olan işçi sınıfının kendi sorunlarıyla buluşturması olarak kullanılan araçların yarattığı etkinin kısa vadede değil ama uzun vadede olumlu sonuçları olacaktır. Biz araçları bu nedenle önemsemeliyiz. Kampanyanın sonuna doğru stantlar ve dağıtılacak bültenle kampanya daha da anlaşılır kılınacaktır. Bugüne kadar bildiri dağıtılmaz, afiş olmaz dediğimiz alanlarda ısrarlı çalışma yapmalıyız. **İşçi sınıfı faaliyeti sınıfın olduğu her yerde yapılmalıdır** Sınıfın siyasal yapısı ve etkilendiği siyasal yapılar genel olarak geridir.

Bu nedenle bazen ilk söylediğimiz ya da söylemeye çalıştığımız sözler ve davranışlarımız hoş karşılanmayabilir. Ama unutmayalım ne yaparsak bu sınıfla yapacağız. Tek tek ağaçlar yerine ormanın güzelliğini düşünmeli ve asla vazgeçmemeliyiz. Toplamda uzun süre olan faaliyetsizliğe rağmen başlangıç bakımından olumlu bir sonuç olacaktır. Üstelik farklı illerle birlikte olması her yerde olmasa da daha da önemlidir. Kampanyamızda son günleri bu nedenle daha da yoğunlaşalım. Bu aynı zamanda bugüne kadar olan alışkanlıklarımızdan da kopma demektir. Üstelik son dönemlerde yolsuzluğun bizzat hükümet olan AKP'nin her yerinde fıskırması nedeniyle yolsuzlukla asgari ücret arasındaki ilişkiyi bu kampanyayı güçlendirmesi öne çıkarmalıyız. 5 Ocak'taki çağrımıza bunun üzerinde yüklenelim. Her yerde kokular var, sistem çürümüş, işçilere bunu gösterecek en olnaklı dönemden geçmekteyiz. Bu çelişkiden sınıfı kendi etrafımızda örgütlemeliyiz. Aksine dün AKP bugün olmadı gelsin CHP olacaktır. Halkın parasının nerelere gittiğini yüksek sesle haykırma zamanıdır. Alternatiflerimiz DDSB adresi olmalıdır. Bu nedenle işçileri DDSB'nin yapacağı 5 Ocak'taki mücadeleye çağırmalıyız.

5 Ocak bu anlamda hepimizin ilk sınavı olsun. Bugüne kadar süren kampanya bundan sonra daha da etkili olabilir. Bugüne kadar etkisi daha düşük olan kampanyamız sürecin de önemiyle bizim ısrar ve sürekliliğimizle etkisiz diye gördüğümüz alanlarda, faaliyet yürütülmeyen yerlerde de etkisini gösterdi gösterecektir. Şu ana kadar kampanyanın duyurusu istenilen düzeyde olmadı. Bu nedenle son iki haftayı daha fazla çaba ve çalışma olarak görmeliyiz. Bugüne kadar yürütülen faaliyetin farkında olmayan çevre çeper ilişkilerimizde duyarlılık oluşturacaktır. Kampanyayı bu anlamda başlama ile bitiş süreci içinde yürütülen faaliyet olarak görmeyelim. Kampanyanın sona ermesi ile kampanya süresi içinde ortaya çıkardığımız eksikliklerimizi tamamlayan ve bu süreçte ileri çıkan işçileri örgütleyen bir sürecin adımı olarak görülmelidir. Bu nedenle kampanyanın bitişini yeni sürecin de başlangıcı olarak görmeliyiz. Kampanyanın bitiş olarak belirlenen 5 Ocak'ta yapılacak eylemi de bir bitiş olarak değil bir çabanın bir emeğin sonucu olarak düşünmeli, buna göre kitlesel olmasını sağlamalıyız. Bu kitleselliğin sıradan bir sonuç olmadığını göstermek yapılan bir çalışmanın sadece sonucu değil aynı zamanda emek verildiğinde bunun ne kadar karşılık verdiğini bize gösterecektir. Böylece kampanyada kolektif çalışmanın ne kadar önemli olduğunu gösterecektir. Şimdi kolektif olan çalışmalarımızı daha örgütlü olmasını sağlayacak daha fazla yoğunlaşmaya ihtiyaç bulunmaktadır.

5 Ocak yeni yılında başlangıcı bu anlamda da önemlidir. Daha fazla çaba, daha fazla çaba...

THY işçisi işine geri dönüyor

H. Merkezi: Türk Hava Yolları'nda çalışan Hava-İş sendikası üyelerinin 7 aydır süren grevi, Hava-İş sendikası ile THY arasında imzalanan 3 yıllık toplu iş sözleşmesi ile bitirildi. Grev yasağına karşı eylem yaptıkları için işlerinden atılan 305 işçi, işlerine geri dönecek. Yapılan anlaşmada, kabin memurlarının yeni işe girişlerinde uygulanan part-time çalışmanın kaldırılacağı, 1 yıl yüzde 5 + yüzde 3, takip eden yıllar içinse her altı ayda bir yüzde 3 oranında ücret artışı yapılacağı öğrenildi.

Anlaşmada, ayrıca işçilerin bu süreçte kaybettikleri hakları Ocak ayı içinde ödenecek, tüm üyelere bir defaya mahsus olmak üzere 2013 yılında çalıştıkları gün sayısına orantılı olarak 5 bin 500 TL brüt ödeme yapılacaktır.

Kürtçe müzikle halay çekmek suç!

Bursa: 1 Mayıs 2013'te "Kürtçe müzik çalma ve halay çekme" suçu işlendiği için tertip komitesine dava açıldı.

16 Aralık günü mahkeme öncesi Bursa Adliyesi önünde, **KESK Bursa Şubeler Platformu**, **DİSK Güney Marmara Bölge Temsilciliği**, **TMMOB İKK** ve Bursa Tabip Odası'nda oluşan tertip komitesi birleşenleri, basın açıklaması eylemi gerçekleştirerek haklarında dava açanları protesto ettiler.

Polis devletinin bir gerçeği daha!

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin asfalt yama işinde kepçe operatörü olarak çalışan iki Kürt işçi polis şiddetiyle karşılaştı. Çalıştıkları sırada trafik polisleri tarafından durdurulan işçilerin araçlarını polisler "eksik evrak var" diyerek bağladı. İşçiler, ehliyet, ruhsat ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nden aldıkları çalışma belgesini polislere göstermelerine rağmen araçları otoparka çekildi.

İşçilerin burada polislere "Bugüne kadar bu çalışma belgemizi gösterdiğimizde hiçbir sorun olmadı" demesine rağmen sonrasında yaşanacak olan işkenceleri durdurmadı. Yaşananlara dayanamayan işçiler "Allah sizi bildiği gibi yapsın" deyince polisin biber gazlı saldırısına ve hakaretlerine maruz kaldılar.

Daha sonra da otopark içerisinde bulunan tek kişilik görevli kulübesine kapatılarak olay yerine gelen diğer polis ekiplerinin de şiddetine maruz kaldılar.

Olayların ardından savcılığa çıkartılan işçiler, polise mukavemet ettikleri iddiasıyla mahkemeye çıkarıldı. Mahkemeye çıkartılan işçiler tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

Polisin işkencesine maruz kalan işçiler yaşananları şöyle anlattı; "Bizi içeriye sıkıştırmışlardı, zaten gözlerimiz de görmüyordu, rahat nefes alamıyorduk. Her kapıya yöneldiğimizde kapıyı açıp yüzümüze biber gazı sıkıyorlardı ve tekrardan tekme ve yumruklarla bize saldırıyorlardı."

Maruz kaldıkları işkenceden ötürü yüzlerinin kan içinde kaldığını belirten işçiler, "Bize işkence yapıyorlardı. Bize etmedik küfür bırakmıyorlardı" diye de eklediler.

Karakolun ardından götürüldükleri hastanede da darp edildikleri belli olmasına rağmen doktorlar tarafından sağlıklı bir şekilde muayene edilmediklerini belirten işçiler, "Doktor bize hiç bakmıyordu bile" dediler.

Yaşanan fiziksel işkencenin karakolda "psikolojik işkenceye" dönüşmüş işçilere "Dağdan gelmiş bunlar, daha fazlasını da hak ediyorlar"dahi denilmiştir.

Balbay'a tahliye, BDP hala tutuklu!

Anayasa Mahkemesi'nin CHP'li milletvekili Mustafa Balbay'ın serbest bırakılmasına dair verdiği kararın ardından Diyarbakır Barosu, BDP'li tutuklu milletvekilleri **Selma Irmak**, **Faysal Sarıyıldız**, **İbrahim Ayhan**, **Gülser Yıldırım** ve **Kemal Aktaş**'in tahliye edilmeleri için yargılandıkları Diyarbakır 5. ve 6. Ağır Ceza Mahkemelerine başvuruda bulunmuştu.

Anayasa Mahkemesi'nin Balbay'la ilgili verdiği "uzun tutukluluk" kararının ardından savcının tahliye edilmeleri yönü görüş bildirdiği İbrahim Ayhan ve Gülser Yıldırım için 5. Ağır Ceza Mahkemesi oy çokluğu ile milletvekillerin tahliye talebini reddetti. Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesi savcısı ise BDP'li Selma Irmak, Faysal Sarıyıldız ve Kemal Aktaş'ın tahliye taleplerinin reddedilmesini istedi. Mahkeme 2. kez tahliye taleplerinin reddedilmesi yönünde karar verdi.

BDP'li vekillerden mecliste açlık grevi!

Tutuklu BDP milletvekillerinin tahliye taleplerinin reddedilmesi üzerine, HDP ve BDP milletvekilleri mecliste süresiz açlık grevine başlamış, ardından 3 gün süren açlık grevi eylemi yapmışlardı. Sebahat Tuncel başlatacakları açlık greviyle ilgili yaptığı bir açıklamada, "Anayasa Mahkemesi Balbay'ı serbest

biraktı. Bu kararın diğer vekiller için emsal teşkil etmesi gerekirdi. Ama hukuksuzluk devam ediyor. Kamuoyu oluşturmak ve hukuksuzluğa dikkat çekmek için yarın Meclis'te açlık grevine başlıyoruz" demişti.

Kürt halkının iradesiyle seçilen milletvekillerinin devlet tarafından yıllardır hapisanelerde tutsak edilmeye çalışılması aynı zamanda Kürt halkının kendisini de tutsak etmek istemedir. AKP ve CHP'nin zıt kutuplar gibi görünme çabası konu Kürt meselesi ve halkın iradesi olunca aynı tarafta durma çabasına dönüşmüştür. Mahkemelerin, CHP'li Mustafa Balbay için tahliye kararı verirken BDP'li vekillerin tahliye taleplerini reddetmesi de "aynı tarafta" olduklarının bir göster-

gesi olmuştur.

Tayyip Erdoğan özellikle AKP-Cemaat çatışması ekseninde yaptığı açıklamalarda her seferinde seçimleri ve sandıkları gösterirken ve bununla demokratik bir ülke imajı çizmeye çalışırken, Kürt halkının seçtiği ve irade olarak gösterdiği milletvekillerini hapse atmaktan geri durmamakta, sanki BDP'li milletvekilleri Tayyip Erdoğan'ın gösterdiği o sandıklardan çıkmamış gibi davranmaktadır.

Gezi şehidi Ethem Sarısülük'ü katleden polisin "yargılandığı" davada mahkeme heyeti uyurken, ezilenlerin "sanık" koltuğunda oturduğu davalarda ise uykudan uyanmakta ve devletin ne olduğunu hepimize hatırlatmaktadır.

Wan'da ihmaller katletti insanlığı!

Çok uzak değil, sene 2011, birden fazla çığlığın yükseldiği Ekim'in 23'ü. Hiç unutulmayan/unutulmaması gereken gün, **23 Ekim Pazar**. Ve adına "doğal afet" denilen, saat 13.41 ve beraberinde 7,2 büyüklüğündeki deprem. Depremlere "doğal afet" deniyor ya, o afet, evet "doğal". Ama doğal olmayan 2.260 (belki bu sayı daha fazla) evin yıkılması, hasar görmesi veya 500'ün üzerinde insanın ölmesi değil. Doğal olan bu afet denilen felaketlerin olacağının bilinmesi ve bilinmesine rağmen hiçbir önlem alınmayarak bu duruma seyirci kalınması.

Wan deyince kafamda bir tablo çiziyorum. Öyle bir tablo ki; Erçiş'e uzanıyor boyalarımın renkleri. 23 Ekim'i sim-

siyah boyuyorum. Ve diyorum ki o tarih benim için karanlık. O tarih birçok aile için kan revan. Yürek sızısı sadece.

24 Ekim'e geliyorum, takvim yaprağını çabucak yırtıyorum. O sırada haberlerde görüntüleri izliyorum ve düşünüyorum; ben burada ne çabuk bir gün atlattım. Sıcak yatağımdan kalktım ve kahvaltımı yapacağım, ya Erçiş! Bu kadar çabuk uyandı mı güne, sanmam! Onlar 23 Ekim 2011'den beri hiç gözünü mutlu açmadı ki. Ertesi güne uyanmak için uyumadı ki. Biz çok rahat 23 Ekim 2012 yaptık tarihi, ya Wan...

Kocaman 2 kış, kimi çadırlarda kimi konteynırlarda geçen koca 2 kış. Verilen vaatlerin hükümsüz kaldığı, Wan'dan acı haberler geliyor ve gel-

meye de devam edecek...

Küçük bir konteynıra sığdırılan kocaman aileler. Su yok, elektrik, yiyecek ve giyim desen en sıkıntılı nokta. Afetin bıraktıklarıyla, yani acılarıyla baş başa yaşayan halk. Bizlerin en küçük yardımı bile kocaman gülümsemelere, biraz da olsa umutlara gebeyken bizlerin rahatlığı...

Wan'da "doğal"ıktan insanlık kırılıyor, görmüyor mu kimse, duymuyor mu? Yoksa görüp de duyup da konuşmuyor mu? Hem görüyor hem duyuluyor hem de konuşuluyor ama yeterli değil! Yeteri kadar hiçbirimiz taşın altına koymuyoruz elimizi, sosyal medyadan resim paylaşım, açıklamalar yapıyoruz peki, bu yeterli mi? Bence değil, bizler az da olsa vicdan rahatlatıyoruz bu yollardan. Peki, Wan'ın buna mı ihtiyacı var?

Bence sosyal medyadan ötesine ihtiyacı var. Desteğe, yardımlaşmaya ihtiyacı var. Herkesin az da olsa taşın altına elini sokmasına ihtiyacı var. Seslerine ses katılmasına ihtiyacı var? Yüklerinin omuzlanarak hafifletilmesine ihtiyacı var. Biz bunların hepsini biliyoruz değil mi? Eeee o zaman hadi hep beraber yapabildiğimiz kadar, elimizin yettiği kadar destek olalım Wan'a. Sadece; "Kar üşüyen bir halk için asla romantik yağmaz" ya da "Üşüyorum öyleyse Wan'ım" demeyelim! "Wan için bir şeyler yapalım" diyelim ve bu doğrultuda hareket edelim.

(Bir ÖG okuru)

“Cinnet” demek kadın cinayetine ortak olmak demektir

“Kızgın damat vahşetli”, “Namus cinayeti itibar artırıyor!”, “Bir erkekle konuşan kadın öldürüldü”, “Bir kadın cinayeti daha”, “Antalya’da boşanma cinneti”, “Cinnet geçiren adam önce nişanlısını öldürdü”.

Bu cümleler medya tarafından işlenen kadın katliamına dair haberlerin manşetleri. İlk başlıklar kadın katliamını kanıksatan, alışılmış hale getiren, normalleştiren ifadelerken son iki cümle çok daha vahim bir durumu ifade etmektedir.

Kadına yönelik erkek şiddetini “cinnet” vb. sözcüklerle ifade eden burjuva kalemler erkek katillerin bir anlık “delilik, şok” vb. durumlarda yaptığı basit bir olay olarak manşetlerine taşımaktadır. Bu akıllara ziyan haberler ve başlıklar aslında kadın cinayetlerinin sistematik olduğunu bu şekilde geçiştirirken, diğer taraftan şiddetin suçunu da erkek egemen bakış açısıyla inkar etmiş oluyorlar. İşlenen kadın cinayetlerine ve bu haberleri bu şekilde işleyen burjuva medyaya bir çağrı yapan, **Türkiye Gazeteciler Sendikası Kadın Komisyonu** “Meslektaşlarımıza açık mektup” diyerek bir mektup yayımladı.

“Cinnet değil cinayet” başlığıyla yayımlanan mektupta Kadın Komisyonu, öldürülen onlarca kadının bir “cinnet” sonucu yaşamını yitirmediğine, bu şekilde haber yapmanın ne anlama geldiğine dikkat çekmek istedi. 2013 yılının 9 ayında toplam 842 kadın, erkek şiddeti sonucu yaşamını yitirdi. Medyada on-

larca kadının yaşamını yitirdiğini okurken diğer taraftan bunları meşrulaştıran, normalleştiren erkeklerin “O an kendimde değildim, hatırlamıyorum” şeklinde ifadelerle haksız tahrik indirimi aldığını görüyoruz, “cinnet” sözcüğü tüm bunlara hizmet eden bir yerde durmaktadır.

“Cinnet bir meşrulaştırma çabasıdır”

Türkiye Gazeteciler Sendikası Kadın Komisyonu tam da burada “cinnet” kelimesinin TDK’daki anlamını yazarak konuya dikkat çekmiş. Mektubunda, içinde “cinnet” ifadesi geçen birçok haberi sıraladıktan sonra Komisyonun, “*Türk Dil Kurumu (TDK) sözlüğüne göre, Arapça bir sözcük olan ‘cinnet’in Türkçe karşılığı delilik. ‘Cinnet getirme’nin Türkçe karşılığı ise ‘Bir an için delilik belirtisi göstermek.’*

Türkiye’de günde ortalama 3 kadın öldürüldüğünü belirten Komisyon, sıcak çorba yapmadı diye, eteği kısa diye vb. saçma sapan birçok “neden” gösterilerek öldürülen onlarca kadının bir anlık “delilik” sonucu mu öldürüldüğünü sorarak bunu bir anlık delilik belirtisi olarak ifade etmenin olayı basite indirgemek olduğuna dikkat çekti.

Erkeğin cinayetten sonra “hatırlamıyorum, bir anlık şokla yaptım” vb. söylemlerini cinnet olarak haberleştirmek bilerek bu katliamı meşrulaştırma çabasıdır; keza komisyon bunu, “*Biz kadın cinayetlerini haberleştirirken, cinayeti işleyen erkeğin ‘akli dengesinin bozuk’ olduğunu ya da bir an için ‘akli dengesi bozul-*

muş’ gibi belirtiler gösterdiğini iddia ederek, bilerek ya da bilmeyerek, cinayeti meşrulaştırmış olmuyor muyuz?’ şeklinde ortaya koymuştur.

Diğer taraftan mahkeme salonlarında bu şekilde kendini savunan kadın katillerinin bu kendini “savunuş”larını daha mahkeme başlamadan kabul etmiş olmak “haksız yere tahrik edildiğini” kabul etmekten başka bir iş değildir.

Erkek ne zaman delireceğini bilir

Ayrıca cinayeti meşrulaştırdığımız gibi bu haberlerin diliyle kendimiz de yaşananların bir anlık cinnet sonucu olduğuna inandığımız gibi insanları da buna inandırmış oluyoruz. Keza, Kadın Komisyonu yayımladığı açık mektupta bu konuyu Mor Çatı Kadın Sığınağı Vakfı’ndan yardım alarak açıklamış; “*Vakfa 23 yıldır emek veren Klinik Psikolog Feride Yıldırım Güneri’ye göre şiddet, bir kontrol kaybı değil; ya da medyanın o çok sevdiği ifade ile bir ‘cinnet’ hali değil. Aksine, bilinçli, kontrollü, planlı ve sistematik bir eylem, bir seçim. Şiddetin kaynağında toplumun her yanında izlerini görebileceğimiz erkek egemenliği yatıyor. Erkeklerin egemenliklerini tehdit altında görmeleri ya da bu egemenliği güçlendirmek istemeleri şiddet davranışına yol açıyor.*”

Sonuç olarak her gün biraz daha artarak devam eden kadın cinayetlerine bu haberlerle bir şekilde cinayete ortak olmuş olacaksınız. Elbette kadın cinayetlerini durdurmak esasta kadın mücadelesini yükseltmekle olacak bir şey, ancak tüm kadınlar toplumda var olan bu dile, yayımlanan bu haberlere tepki göstermelidir. Çünkü bizler aynı zamanda kadına yönelik her türlü şiddete karşı mücadele etmeliyiz. Zira bu dil kadına yönelik şiddeti tekrar etmektedir.

Göğün yarısı

Bir savaş arenası olarak “kutsal erk”le imtihan -1-

Sıkça dile getiriyoruz; ataerkil sistem tarafından belirlenmiş toplumsal cinsiyet rollerinin aile, çevre ve sistemin tüm toplumsal kurumları aracılığı ile çocukluğumuzdan itibaren öğretilip kanıksatıldığını ve bunları sorgusuz kabul etmemizin sağlandığını...

Çocukluğumuzdan itibaren sisteme uygun kadınlar ya da erkekler olmamız gerektiği öğretiliyor. Farkında bile olmuyoruz ama toplumsal kadınlık ve erkeklik rolleri iliklerimize kadar işliyor/işleniyor. Bizler de bu oyunun **gönüllü aktörleri** haline dönüştürülüyoruz; ezen, hükmeden erkek ve ezilen, sömürülen, baskı altında tutulan kadınlar olarak...

Yine bu roller bir kez öğretildiğinde/öğrenildiğinde, olduğu yerde ve biçimde de kalmıyor. İçinden geçilen sürece, koşullara göre gerici egemen sistem tarafından tekrar tekrar üretilerek kendisini yenilemesi sağlanıyor.

Toplumsal cinsiyet rolleri toplumda bu biçimde yaşanırken, devrimci, komünist saflarda nasıl yaşanıyor peki?

Komünist saflarda yaşanabilecek cinsiyetçiliğe, baskıya, erkek şovenizmine ve sistemin içinden taşınan tüm gerici yönler, ideolojik hastalıklara vs. savaş açılmış olmasına rağmen bireyin taşıdığı bu zaaf bir anda ortadan kalkmıyor. Hele ki bizim gibi dini değerlerle bilinçlerin kuşatıldığı ve oldukça katı yaşandığı, yarı-sömürge, yarı-feodal yapının şekillendirdiği, burjuva-feodal değer yargıları ve yozluğun, bencilliğin içinde yetişen, bilinçleri sakatlanan bireylerin, devrimcilerin bunlardan arınması elbette daha zor ve sancılı oluyor.

Komünist örgütlenmeler içinde de ileri ile geri olanın sürekli bir mücadelesi söz konusudur. Değişim, dönüşüm ve komünist kimliğin yaratılması hedefi esastır. Bu değişim-dönüşüm konusunda en fazla ayak direyen, binbir biçime bürünerek varlığını devam ettirmeye çalışan sorunların ve geriliklerin başında gelenlerden birisi de **erkek egemen, cinsiyetçi** yanlarımızdır. Nitekim kendini gizleyerek yaşamını sürdüren bu yanlarımızı ortadan kaldırmak zordur. Bu zorluğun nedenlerinin başında ataerkil anlayış ve yaklaşımların çoğunlukla ağırdan ve kaba yaşanmıyor olması gelmektedir.

Bugün komünist örgüte baktığımızda; kadın sorununa karşı ilgisiz, sorunlu yaklaşımları gündemine alarak bu alana daha fazla müdahale edip, sorunları gidermeye dönük bu yönlü çalışmalara yoğunlaşmasıyla atılan olumlu adımların özeldede kadın yoldaşlarda belli bir bilinç düzeyi yaratmaya başladığını görürüz. Bu süreçlerde kadın yoldaşlarda belli bir cinsiyet bilincinin oluşmasıyla, yapı içindeki ve dışındaki cinsiyetçi, erkek egemen yaklaşım ve ele alışların daha fazla sorgulanmaya başlaması ve artık bunlara da müdahale edilmesi vs. kolektif içindeki erkek egemen yaklaşımların daha fazla su yüzüne çıkartılarak, görünür olması sağlanmıştır. Bu görünürlük sayesinde bir kez daha gördük ki, “kadın sorunu” olarak adlandırılan sorun aynı zamanda (ve esas olarak) bir erkek sorunu(dur). Bu da ataerkil cinsiyetçiliğe, erkek şovenizmine karşı mücadeleyi zorunlu kılıyor, temel mücadele alanlarından biri haline getiriyor.

Bu mücadelede sadece kadının geriliklerine, ikincil konumuna, edilgen, pasif, inisiyatifsiz, feodal yönlerine değil, aynı zamanda ve esas olarak da erkeğin, sistemden içimize taşıdığı ve ayrıcalıklı konumunu korumak isteyen baskın, yöneten, erkek egemen yönlerine de vurmak, mücadele etmek zorundayız. Ve bunu iki cinsin birlikte yürütmesi gerekiyor. Bugün pratiğimize baktığımızda, erkeklerin hemen hepsinin, kadınların ise bir kısmının sorunu kendi dışlarında gördüklerinden bahsetmek mümkündür. Bu bakış açısında bile sistemin öğretilmiş erkek egemen anlayışı var. Kendisinin burjuva-feodal “erkeklik”ten arındığını sanan erkek, her şeyi “bildiği” için(!) kolektif içindeki kadın ve erkeklik sorununu da dışında arıyor! (Bu noktada, kadınların da benzer düşüncelere sahip olması, bizleri yanıltmamalı. Zira cinsiyet bilincinden yoksunluk, ezilen cins olarak kadının bilincini de dumura uğratarak, kendini iktidarla özdeşleştirmesine neden olur.)

Ulm’de Yeni Kadın çalışması

Yeni Kadın Ulm aktivistleri olarak 15 Aralık Pazar günü Tohum Kültür Merkezi’nde kahvaltılı bir toplantı yaptık.

Genel ve güncel konularda sohbetin yapıldığı kahvaltının ardından, Yeni Kadın

üyeleri ve dostları bir araya geldiler. Yapılan sohbette kadının toplumdaki yeri ve önemi anlatılırken Yeni Kadın’ın amaç ve çalışma mantığı da ortaya kondu.

Bu konular etrafında yapı-

lan sohbetin ardından dört yeni kadın arkadaş Yeni Kadın’a üye olarak bu çalışmaya yakından destek olma adımlarını attılar. Karşılıklı görüş alışverişinde bulunulduktan sonra buluşma sonlandırıldı.

(Ulm Yeni Kadın)

DEMOKRATİK DEVRİMİN PROPAGAN

Türkiye, ilki Mart 2014 olmak üzere önümüzdeki 1.5 yıl içinde üç etaplı bir seçim maratonu yaşayacak. Bu seçim sürecine, kitlelerin örgütlü veya kendiliğinden mücadelesinin yükseldiği, bunun yanı sıra egemen sınıflar arasındaki çelişkinin bir hayli keskinleştiği koşullarda giriyoruz. Seçim süreçleri ayrıca kitlelerdeki politik ilgi ve hakim sınıflar arasındaki çelişkilere etki edeceğinden devrimci hareket bu süreçlere müdahale amacında olur/olmak zorundadır.

Sürecin taşıyıp getirdiği kendiliğinden sonuçlara müdahale, kitlelerden kitlelere siyasetinin zemini. Devrimci hareket özel olarak komünistler, bilinçli ve dinamik güçler olarak sürecin içinde yer alırlar. Bu, politika belirlemek, politikayı açıklamak-yaymak ve politikanın pratik gereklerini en ileri seviyede gerçekleştirmekle mümkün olur. Böylece bir kelkele (rüzgarın sürüklediği, önüne katıp götürdüğü çalı çırpı yumağı) gibi savrulup durmanın önüne geçilir.

Ezilen sınıflar, ezilen milliyet, cins ve inanç kesimleri ayakta!

Gezi İsyanı devrimci durumun yükselişinde olduğu gerçeğinin bir dışavurumu, onun ruhu olan kitlelerin çığıdır. Bundan anladığımız bir devrim anı değildir, sayısı giderek artan duyarlı bir kesimin taleplerini, tepkilerini eylem halinde göstermesi; örgütlü, ileri güçlerle teması açık olmasıdır. Kitlelere ait bu siyasal yönelim, ekonomik ve siyasal açıdan krizin boyutunu, faşist baskı ve uygulamalara rağmen kitlelerin yönetilemezliğini anlatıyor.

Kitlelerdeki mevcut politik-psikolojik iklim bastırılabilir olduğu gibi geliştirilip büyütebilir de. Haziran günlerinden bu yana artan faşist şiddet (hukuki ve fiziki), iktidarın isyanı bastırmaya dönük çabaları olarak okunmalıdır. Fakat başarılı olamıyorlar, kitlelerdeki öfkenin önüne geçemiyorlar. Faşizmin karşısında kaçışıp güvenli odalarına sığınan bir kitle yok. Faşizmin şiddetinin ve saldırganlığının sınırı olmadığını deneyimlemiş, ama yine de büyük kalabalıklar halinde meşru ve yasadışı eylemlere akan bir kitle var.

Bu büyük yığınları sokaklara, eylemlere çeken, barikatlar kurduran ve onları sayısız şafağı barikat başlarında karşılamaya götüren nedenler toplumsal yapının ağırlaştırdığı sorunlardı. İşçiler, kamu emekçileri, kent küçük burjuvazisi, hatta orta burjuvazi (özellikle sol kanadı) büyük bir yıkım içindedir. Başta eğitimli kesim olmak üzere genç nüfusun önemli bir bölümü işsizdir. Ezilen sınıf ve katmanların içinde buldukları gerçeklik onları bir isyanın öznesi haline getirmiştir.

Bu sosyal gerçeklik, ezilen ulus ve milliyetler üzerindeki milli baskıyla, Kürt Ulusal Hareketinin savaşı ve direnişiyi, Kürt halkının ayaklanmış bilinci ve ruhuyla, azınlık milliyetlerin gelişen demokratik talepleriyle, toplumsal cinsi-

yetçiliğin, ataerkinin ezen, un ufak eden şiddetine karşı her gün çoğalan sayıda kadının mücadele alanlarına yürüyüşüyle, LGBTİ bireylere dayatılan "imkansız" hayatla, Alevilerin yüzlerce yıllık katliam, zor ve baskı ile asimilasyon, Sünnileştirme tarihine karşı hiç bitmeyen öfkesi ve direnişiyi beslenerek büyümüş, isyanlar biriktirmeye, isyan gerçekleştirmeye götürmüştür.

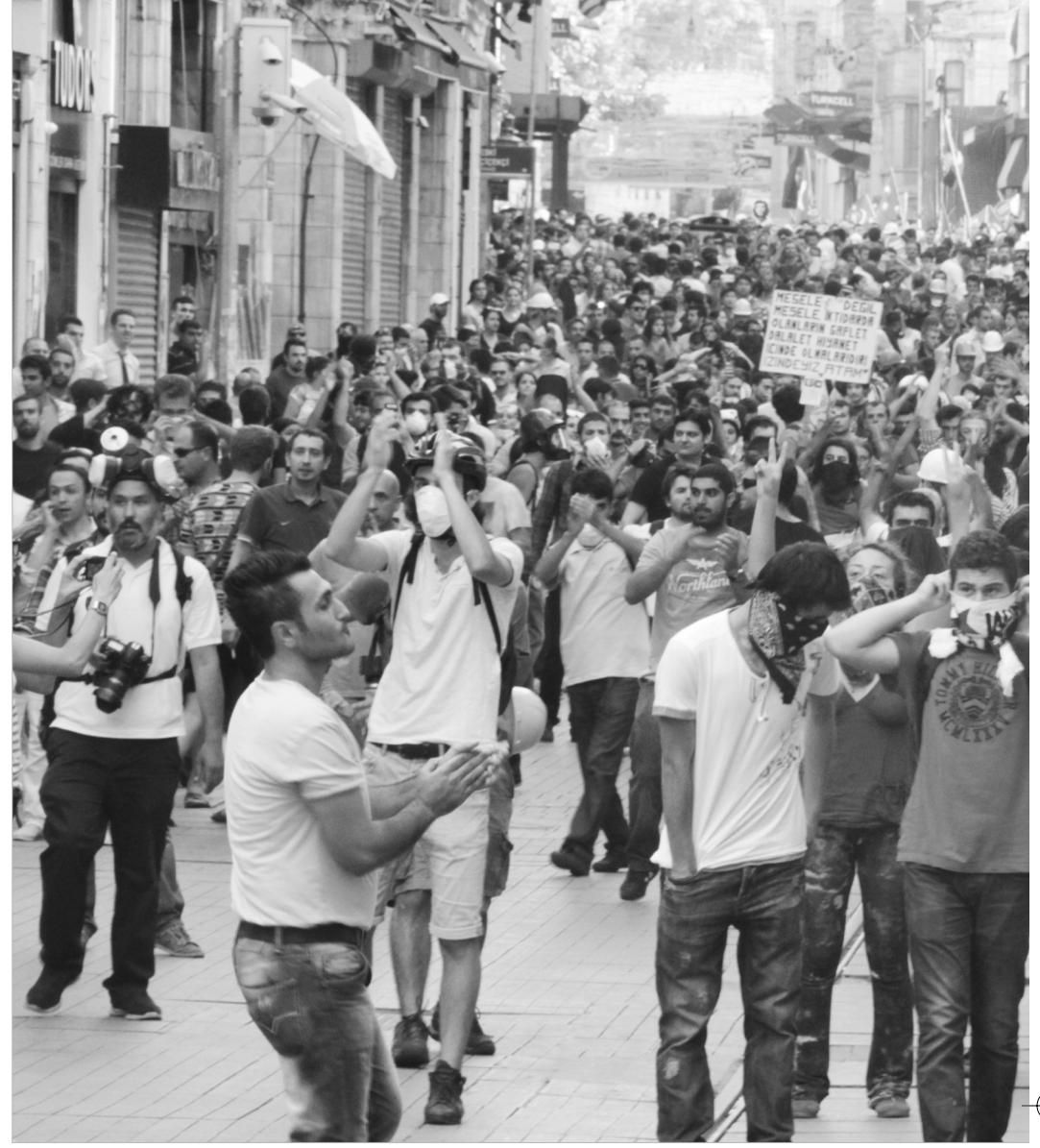
Sınıfsal, ulusal, inançsal, cinsel baskı ya da ezilmişlik elbette mülkiyetin biçimi ile birlikte sınıflar arası ilişkiden, bu ilişkinin en işlevsel aracı olan devletten kaynaklı bir sorundur. İsyan eden, Haziran günlerini yaratan Türkiye halkı, hükümetteki AKP'ye yönelip kahredici öfkesini AKP üzerinden patlatırken hedefi iskalamıyordu. Zira, ezen-ezilen ilişkisi ve bu ilişkiye göre nitelik kazanmış olan devlet AKP'de vücut bulmuştur. AKP bir sembol olarak ezen sınıflar ve onlarla özdeş sınıfsal, ulusal, cinsel, inançsal baskıyı temsil ediyordu.

Elbette egemen sınıflardan, devletin kopartarak yalnızca AKP'ye yönelmiş, hedefi AKP ile sınırlamış azımsanmayacak bir kesim mevcuttur. Bununla birlikte AKP merkezli bir çıkış bile -küçük bir kesimi dışta tutarsak- örtük biçimde ezilen sınıfların, ezilen cins ve inanç topluluklarının yakıcı taleplerinin bir yansıması olarak görülmelidir.

AKP "ezilenler" ya da yönetilenler üst başlığına topladığımız bütün kategoriler (sınıf, cins, ulus, inançsal kategoriler) için, verili durumlarının sorumlusu olan güçleri temsil etmektedir. Kitleler verili olana, onun sorumlusu güçlere isyan ediyor. İsyanın devletin burçlarına ulaşmadığını, gelip gelip AKP'ye çarparak dağıldığını kim iddia edebilir?

Uluslararası yeni iş bölümü ve meta üretim örgütlenmesi içindeki Türkiye ucuz iş gücü, enformel sanayinin, taşeronun, derin bir sömürünün, ağır iş koşullarının, işçi ölümlerinin, sendikasıylaştırmanın yoğunlaştırıldığı bir ülkedir ve tüm bu saldırılar milyonlarca işçi için AKP demektir. Ataerkinin en baskıcı, en ağır biçimi onun faşizme içerilmiş halidir. Yarı-feodal üretim ilişkileri üzerinden yükseliyor olduğu içindir ki Türkiye'de ataerki koyu bir şiddet, cins kırımı ve pervasız cinsiyetçi bir rol dağılımıdır. Türkiye'nin emekçi kadınları AKP'de ataerkinin o en ceberrut yüzünü görmektedir. Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler açısından zulüm, Aleviler için yok sayılma, Sünnileştirilme, aşağılanma AKP'de vücut buluyor.

Gezi kıvılcımını bir büyük isyana dönüştüren AKP üzerinden milyonları devlete yönelten onların ekonomik ve siyasal sorunlarıydı. Bugün kitleleri mütemadiyen sokağa, eyleme çeken de bu sorunlardır. Maddi hareketin biçimi toplumsal eylemliliktir. Bir ruh hali, psiko-politik bir durum olan hareketin bu biçimi, en anlaşılır biçimi ile eylemi yaratan kitleler tarafından tanımlanmış, adına "Gezi ruhu" denilmiştir. Ezilenlere

değin her gelişmede lokal ya da genel planda tavır almak, eyleme geçmektir Gezi ruhu. Söz gelimi ODTÜ direnişinin Antakya'daki barikatla beslenmesi ve Ahmet'in şehit düşmesi veya camicevni projesine karşı ayaklanan Tuzluca'yı halkının on binlerin katıldığı miting ve eylemlerle sahiplenilmesi, desteklenmesidir.

Punto Deri, Feniş, Hacettepe, BE-DAŞ vd. iş yerlerinde çekilen direniş bayrağı, yerin derinliklerindeki yüzlerce Kozlu maden işçisinin yer altını saatlerce işgal etmesidir Gezi ruhu. Ahmetler köylülerinin Peri Suyu'nun, Ergene Vadisi ve diğerlerinin madencilere, HES'çilere isyanı, Erdoğan Bayraktar'ın "küçük derelere HES yapmayacağız" açıklaması, cemaat-AKP çatışması, CHP genel başkanının ABD'ye yüz sürmesi, kısacası devrimci durum; eş deyişle "hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" çığı, haykırışıdır Gezi ruhu.

Yerel yönetimlerle başlayan seçim sürecine böylesi koşullar içinde giriyoruz. Seçim taktiğimiz bu siyasal durumla doğrudan ilişkili olmak zorundadır. Başka bir ifade ile belirleyeceğimiz seçim taktiği, devrimci durum üzerinde olumlu etki yapacak, onu daha da geliştirecek nitelikte olmalıdır.

Böyle bir politikanın başlıca üç parametresi olduğunu tespit etmeliyiz. **Birincisi** komünistlerin örgütlenmesi, onun nitel ve nicel gücünün yükseltilmesi; **ikincisi** devrimci, demokratik güçlerin mücadele birliğinin yakalanması, eğer

böyle bir zemin mevcutsa onun daha geliştirilmesi; **üçüncüsü** ezilen sınıf ve katmanların ezilen ulus, cins ve inanç kesimlerinin örgütlenmesi, onların kendiliğinden bilinçlerini devrimci temelde etkileyerek dönüştürmesi, ekonomik ve siyasal taleplerinin sahiplenilmesi ve mücadele alanlarına çekilmesi, bu yönlü bir faaliyete imkan sunulmasıdır.

İşte seçimlere dönük politikamız, seçim taktiğimiz bu üç parametreyi lehimize en başarılı biçimde nasıl gerçekleştirebileceğimiz sorusuna yanıt olmak zorundadır.

CHP, devrimci yükselişin esaslı düşmanıdır

Bugün orta ve ileri kitlelerin önemli bir bölümü AKP'ye karşı mücadeleyi, onun geriletilmesini öncelikli görmektedir. Bu "öncelikli" soruna katkı sunacak eylemliliklere katılmaktan, güç aktarmaktan geri durmamakta, bu yönlü çağrılara kulak verip desteklemektedirler. Meydanlarda, caddelerde, sokaklarda ve forumlarda, dayanışma eylemlerinde gördüğümüz bu mücadele dolu kitleler, önemli ölçüde örgütsüzdürler. Yine bu kitle bütün eleştiri ve suçlamalarına rağmen CHP ile ilişkilidir ya da CHP'den kopmuş değildir.

Kitleler kendi sorunlarının çözümünü CHP'de buldu, CHP'yi çıkarlarının temsilcisi olarak gördüğü için CHP ile ilişkilileniyor. CHP kadınların, CHP Kürtlerin, ezilen sınıf ve katmanların, her milliyet ve inançtan genç kadın ve

NDASI EKSENİNDE YEREL SEÇİMLER

erkeklerin partisi olabilir mi? Askeri ve sayet, sözde de olsa özgürlükler ve haklar sorununda dindar kisvesine bürünmüş faşist AKP'ye bile "muhalafet etmekte" nal toplayan bir partidir. CHP'ye eğilim öncelikle AKP'nin kutuplaşma yönünde izlediği siyasetten beslenmektedir.

AKP seçmen desteğini elde tutmak, erimesinin önüne geçmek için bu tür bir siyaset izlemekte, böylece oy desteğini bloke etmeyi hedeflemektedir. Bu politikanın başarılı olduğu her durumda CHP de kazanmakta çünkü, kutuplaşmanın karşı tarafı CHP ile aidiyet ilişkisine girebilmektedir. Sadece kendisini tehdit altında gördüğü için değil, AKP'yi zayıflatmak, onu devirmek için mevziye duyduğu gereksinim sonucu olarak da CHP'ye doğru bir eğilim doğuyor.

CHP'nin geleneksel diyeceğimiz, kentli-laik-Kemalist küçük burjuvalardan ama, özellikle Alevi halkımızdan bir seçmen kitlesi elbette bulunmaktadır. Fakat CHP'nin seçmen desteği asıl olarak konjonktürel durumdan çıkmakta veya yine konjonktüre bağlı olarak azalmaktadır.

Kemal Kılıçdaroğlu gibi vasatın altında, silik birinin başkanlığındaki CHP bir lider sorunu yaşamasına, kendi içinde yaşadığı büyük yarılmaya, temel meseleler hakkında çözüm anlamına gelecek hiçbir şey söylememesine rağmen anket sonuçlarından oylarını artıran bir CHP olarak çıkıyorsa, bunun ta-

mamen şimdiki siyasi durumun bir yansıması olduğu akıld tutulmalıdır.

Gezi'de isyan içindeki kitlelerle yapılan yüz yüze görüşme ve anketlerde o güne kadar CHP'ye oy vermiş olanlar içinde azımsanmayacak oranda insan artık CHP'ye oy vermeyeceğini söylüyordu. Bu, bize isyan ikliminin kitlelerin politik eğilimlerinde yol açtığı değişikliği; ikinci olarak da CHP'li seçmenin kopuşuna rağmen oylarını yine de artıran bir CHP olduğunu gösteriyor.

Kutuplaştırma kitleleri yedekleme ve yönetme yöntemidir

Türkiye'nin emperyalizme bağımlı, yarı-sömürge, yarı-feodal yapısı ezilen sınıfların yokluğa, yoksulluğa mahkum olmasının başlıca nedenidir. Neo-liberal ekonomi politikaları ile girilen süreç, emperyalist sermayeye yeni pazarlar, kâr alanları ve düşen kâr oranlarını yükseltme imkanı sunarken, Türkiye ve benzer ülke halklarına aşırı bir sömürü, yıkım, ince ve kaba biçimleriyle zenginleştirilmiş ve yoğunlaştırılmış bir faşist diktatörlük getirdi. Paradoks zamanlardaydık.

"Demokrasi"nin zaferi dünyaya ilan edilirken Türkiye ve benzer ülkelerin halkları için manzara bir cangılın ortasında silahsız, savunmasız, korunaksız kalakalmak, yaşamak zorunda bırakılmak gibiydi. Sınıfsallık dışındaki kimlik ve kültürler için özgürlükten dem vurulurken egemen ulus ve inanç dışında

kalan ulus ve milliyetlerin, inanç gruplarının üzerinde asimilasyon ve inkar politikaları dizginsiz biçimde hayata geçiriyordu. Kadın kırım ve homofobi ise cinsiyetçi, heteroseksist ataerkinin ulaştığı düzeyi gösteriyordu.

Tıpkı diğerleri gibi AKP hükümeti de var olan sorunları yani çelişmeleri toplumun lehine çözüme yönünde değil şiddet yoluyla bastırmak ve yönetilebilir durumda tutmak biçiminde bir politika izledi.

Kendinden öncekilerden farkı, hakim sınıfların devletle daha etkin olan değil devlet içi iktidar mücadelesinde önü kesilen, daraltılan kesimin temsilcisi olmasıydı. Emperyalist sermayeyle ilişkiler ve emperyalist çıkarların öncelenmesi açısından önceki faşist parti ve hükümetlerden geri kalır yanı bulunmaktadır.

O güne kadar devletin imkanlarından egemen sınıf kliklerinden biri olarak yeterince yararlanmamış olması mağduriyet nesnesi haline getirilerek kitle desteği, iktidar organları içinde egemen kliği geriletmeye tahvil edilebilmiş, bu hedef önemli ölçüde gerçekleştirilmiştir. AKP bunu yaparken de desteğini aldığı kitlelerin zihinsel dünyalarını, toplumsal değer, kültürel ve gelenekçi şekillenişlerini gözetmiş, bunlarla ilişkili siyasi ve sosyal politikalar üretmiştir.

Devletin temel kurumları içinde denetimi, hakimiyetini yitiren klik, yaşam biçimleri ve dünyayı algılayışlarına göre AKP'yi tehdit gören, kitleleri bu kaygılarına seslenerek yedeklemeyi, AKP'yi devirmenin imkanı olarak kullanmayı hesaplıyor. Zaten CHP veya AKP olsun bütün hakim sınıf partileri başlıca sorunlara dönük anlayış ve çözüm biçimleriyle değil yaşam biçimleri ve dünyayı algılayışlarına uygun söylemlerle kitlelere sesleniyorlar. Buna göre muhafazakar ve laik-modern biçiminde iki ayrı kitle profili mevcuttur.

Kitlelerin kategorik olarak bu nitelikte bir ayrışmaya uğraması devrimin lehine değildir ama bunun suni bir ayrışma olduğu da söylenemez. Unutulmaması gereken, kitlelerin bu kategorilerle doğmadığı, söz konusu kategorilerin gerçek ihtiyaçların ürünü olmadığıdır. Bu ayrışma egemen sınıf ilişkilerinden ibaret konjonktürel ilişkili bir sorun olup niteliği gereği değişkenlik arz eder. Devrimci durumun gelişmesi veya gerilemesi kitlelerin duyarlılık gösterdiği, gerçek sorunlardan yana farklılıklar yaratır. Hakim sınıf partilerinin yaşam biçimleri hakkında çağrılarını sessiz kalmayıp bu faşist partiler arkasında saf tutan kitleler, yükselen devrimci durumla birlikte bu çağrılara kulak vermez olurlar.

Türkiye'nin bugünkü siyasi durumuna baktığımızda yaşam biçimlerine müdahaleye dönük çağrılara her ne kadar sessiz kalınmıyor, bunlara olumlu bir tepki veriliyorsa da kitleler nezdinde bunun aşındığı, tek başına yetmediği

de bir gerçektir. Ezilenler içinde sürekli artan sayıda bir kitle kendini tanımlarken yaşam biçimi dışında ezilen sınıf, cins, milliyet, inanç kimliği, kendini gerçekleştirme üzerinden veya kimliğine karşı saldırılar üzerinden tanımlanmaya ve buna uygun bir konumlanmaya gitmektedir.

Gezi İsyanı ve Gezi'den bugüne yaşananlar muhafazakar, laik-modern biçimindeki ayrışmanın, geçerli olmakla beraber kitlelerin siyasi yöneliminde belirleyici olmaktan, esas parametre olmaktan çıktığını gösteriyor. Farklı yaşam biçimlerine sahip olsalar da daha üst değerler için yan yana gelme, hassasiyetlere özen gösterme olduğu görülmüştür. Hakim sınıfların iki büyük partisi olan AKP ve CHP, kitleleri kolayca yedekledikleri zamanları çok arayacaklar. Bugünkü durum kitlelerde bilinç düzeyinde değişimlere yol açmakta, faşist partilerin çekim gücü zayıflamaktadır.

Bu siyasi durum, politika oluştururken, pratiğimizi şekillendirirken önemli bir göstergedir. Kitleler üzerindeki hakim sınıf partilerinin hegemonyasını kırmak, kitleleri yedeklenen değil, bu partiler, temsil ettikleri sınıf ve devletten hesap soran bir güç haline taşımak için elverişli bir ortam içinde bulunduğumuzu biliyoruz. Bu süreç, kitleleri hakim sınıf partilerinden koparmak, kopuş süreçlerini hızlandırmak biçimindeki politikayı daha da anlamlı ve güçlü kılıyor.

Tekçi faşist Kemalist ideolojinin çıkmazı büyüyor

Devrimci durumun gelişim seyriyle toplumsal bilinç arasındaki ilişkiyi dikkate aldığımızda, burjuva-feodal ideolojinin etki gücünün zayıfladığını, toplumsal bilinçteki aşınmanın büyüdüğünü söylemek gerekiyor. Kitleleri, hakim sınıf partilerinden kopmaya veya bu potansiyeli güçlendirmeye götüren de budur. Bir dizi faktörün yanında Kürt Ulusal Hareketi'nin girdiği ateşkes hali, TC ile "yürütülen" "çözüm" süreci de bu potansiyele etki yapmıştır.

Gezi İsyanı'nın gelişimini Ulusal Hareket'in başlattığı yeni duruma bağlayan, "barış" sürecinin yarattığı iklim olarak Gezi İsyanı'ndan söz eden anlayışlara, barış kavramı ve dolayısıyla süreci mutlak olumlayan yaklaşımlara katılmamız mümkün değil. Buna rağmen Kürt ulusu üzerindeki milli zulmü, egemen ulus boyunduruğunu ortadan kaldırmayı amaçlayan içeriğiyle, esas yönü olumsuz olan "barış" sürecinin kitlelerdeki şovenizmin gerilemesi, ırkçılığın zemininin zayıflaması, kitlelerin manipülasyonu için alanın daralması gibi olumlu sonuçlar ürettiği, bunun Gezi'ye pozitif olarak yansıdığı da bir gerçektir.

"Barış" sürecinin bütün ulus ve milliyetlerden Türkiye halkı arasındaki ilişkilere, mevcut siyasi sürece olan etkisini her iki yönüyle birlikte ele alarak görevler belirlemek tabiidir.

Seçimlere dönük politikamız bu durumu elbette görecektir.

Kürt ulusal hareketi, serhıldanlar da dahil fiili meşru mücadele zemininde kalarak ulusal demokratik hakların kazanılması için etkin bir mücadele yürütülmesini savunmaktadır. Hakları devletten beklemeyeceklerini, devlet vermese de kendilerinin evrensel düzeyde de meşru olan hakları/ulus olmaktan kaynaklanan demokratik hakları gerçekleştireceklerini belirten Ulusal Hareket, bu konudaki anlayışını her kademedeki yetkilisiyle seslendirmektedir.

Komünistlere gelince; yeni demokrasi mücadelemiz içinde Kürt ulusal demokratik haklarının kazanılması için mücadele etmekten geri durmayız. Bu haklar yeni demokratik devrim mücadelemizin konusudur. Bu haklar için mücadelede Kürt Ulusal Hareketi'nin yanında olmak, demokratik haklar mücadelesine destek sunmak görevimizdir. Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etme hakkını, Kürt ulusu ve azınlık milliyetlerin haklarını geniş kitlelere mal etmek, her milliyetten emekçi halkımızın mücadele birliğini geliştirmek seçim politikamız ve pratiğimiz için de öncelikli olacaktır.

Tekçi faşist Kemalist ideoloji uzunca bir süredir, sürdürülebilir olmaktan çıkmıştır. Başta Kürt ulusu olmak üzere Türk orijini dışında kalan Ermeni, Laz, Çerkez, Rum vd. azınlık toplulukların, yine zorla Sünnileştirilen Alevilerin karşılaştıkları onca büyük zulme, katliama rağmen ulusal ve inanç kimliklerindeki ısrarı ve mücadeleden asla vazgeçmemeleri faşist Kemalist tekçiliğin çöküşünün temel nedenidir.

Fakat dümeninde şimdi AKP'nin oturduğu TC devleti, başka türlü olmayacağı için belli başlı çelişkileri hakim yönü koruyarak sürdürmek zorundadır. Ezilen sınıfları, ezilen ulus ve milliyetleri, ezilen cins ve inanç kesimlerini birbirine yakınlaştıran ve bu kesimleri ırkçı, cinsiyetçi, mezhepçi söz ve eylemlere karşı ortak duyarlılık sergilemeye, karşı durmaya götüren, TC devletinin kendi içinde demokratik bir dönüşüm yaşama imkanı olmadığı, nitelikli içsel değişimler yaşayamayacağı gerçeği olmuştur. Kurulan iş konseyleri işçilerin sorunlarına, barış ve çözüm komisyonları Kürt ulusu ve azınlık milliyetler sorununa, Alevi çalıştayları inanç sorununa, bu sorunları yönetme dışında çözüm getirmemiştir. Ezilen halkımız bütün bu girişimlerin bir oyalama, eski durumu sürdürmeye yönelik hamleler olduğunu görüyor, kavriyor. Seçimler yaklaştıkça atılmayan adımların atılıyor gibi yapıldığına, söylenmeyen sözlerin söylenmediğine, vaatlerin "hayal" olarak pazarlandığına tanık oluyoruz. Seçimlerde izleyeceğimiz politika ile bu aldatmacaları teşhir edecek, halkımızın faşizmin demagojik, ırkçı, mezhepçi, cinsiyetçi politikalarından kopuşunu hızlandıracaktır.

Faşizmin teşhiri, kitlelerin birliği, devrimci durumun yükselişi için seçim sürecine yüklenelim!

Kitlelerin siyasi yönden arayışlarını hızlandırdığı bir uğraktayız. Günümüz Türkiye'sinin bir özgünlüğü de budur. Kitleler önceki siyasi konumlarından hem bir kopuş hem de yeni bir yerde birikme hali içindedir. Seçimler süreci bir arayış ve yan yana geliş hızlandırarak kitlelerin nerede biriktiklerini biçimsel olarak da gösterecektir. Laik-modern-muhafazakar yaşam biçimine dayalı ve hakim sınıfların iki büyük partisine temsil edilen kutuplaşma kitleleri gerçek sorunlardan uzaklaştıran, verili koşulları korumaya ve üretmeye hizmet eden bir gerçekliğe sahip olduğu için hakim sınıflar ve onların faşist partilerince bilhassa keskinleştiriliyor.

Ezenlerin bu politikasına karşı kitleleri uyaran, bilinçlendiren, örgütleyen bir yaklaşımla, yerel seçimlere kitlelerin gerçek ihtiyaçları, sorunları üzerinden bir kampanya ile katılacağız. Ege-menlerin dayattığı sorunlardan kitleleri ayırmanın, kurtarmanın yeter koşulu, onların farkında olup da politikaya dönüştüremedikleri, örgütleyemedikleri bir mücadeleye taşıyamadıkları ihtiyaçlarını, istemlerini açığa çıkarmak, bir temel üzerinden devrimci-demokratik mücadeleyi geliştirmektir. Seçimler sürecine işçilerin, köylülerin,

Kuşku yok ki, yerel yönetimlerin demokratik hakların anlaşılır olmasında ve kavranmasında reddedilemez bir önemi-yeri vardır ve bu sebeple yerel yönetimlerde söz sahibi olmak çeşitli derecelerde olsa dahi devrim mücadelesine avantaj sağlayabilir. Ne var ki, bu önemi, olası-olanaklı avantajları, bizleri yerel yönetimlerin devlet düzeninden bağımsız bir niteliğe sahip olabileceği fikrine hiçbir şekilde götürmemelidir. Bu fikrin birçok biçimi, versiyonu bulunmaktadır.

gençlerin, emekçi kadınların kendilerini ifade edebilecekleri, onlara ulaşabileceğimiz, özgün-özel bir süreç olarak bakarken, demokratik devrimin en geniş propagandasına ağırlık vermeli, buna yoğunlaşmalıyız.

AKP'den umarı olanları, CHP'den sol bir çıkış bekleyenleri ve reformların düzene kenetlenme çabasını reddeden, bununla beraber demokratik mücadeleyi mümkün en geniş alanda ve kitlelerle birleştirmeyi hedeflemeliyiz. Kitlelerin kopuşunu hızlandırmak ve netleştirmek, arayışlarını devrimci demokratik bir güçle buluşturmak, diğer zamanlarda olduğu gibi bugün de belirleyici bir sorundur. Seçimler sürecini bu önemli meselede yol almanın, kitleleri gerçek anlamda "ayırıştırma"nın aracı olarak değerlendirmek durumundayız.

Bu görevin gereklerine uygun bir pratik için, başından itibaren faaliyetlerinin bir parçası olduğumuz **Halkların Demokratik Kongresi'ni (HDK)** işlevsel görüyoruz. 26 Ekim 2013 günü gerçekleşen **HDK 3. Genel Kurulu**'nda

"kentimizi de kendimizi de biz yöneteceğiz, yeniden ve yerelden yönetim, demokratik özerklik" başlığı ile belirlenen yerel seçim hedefleri şöyledir:

- *Yerinden ve yerelden yönetimi, demokratik bir yerel yönetim modelini geliştirmek, böylece yerel demokrasiyi güçlendirmek ve özerk meclisler idari yapısının tüm toplumda benimsenmesi için mücadele etmek.*
- *Doğrudan demokrasi ilkelerine uygun olarak katılımcı yerel yönetim modelini yerleştirmek.*
- *Bütçesini halkın belirlediği, rantı ve hırsızlığı taşeronlaştırmayı önleyen belediyeçiliği geliştirmek.*
- *Yerel yönetimlerde toplumsal cinsiyet eşitliğini ve ekolojik toplum yaklaşımını hakim kılmak.*
- *Halkı mağdur eden kentsel dönüşüm politikaların durdurmak.*
- *Çocukların ve engellilerin kent yaşamında daha rahat katılabilecekleri önlemleri üretmek.*
- *Kamusal alanda anadil kullanımı, çok dilli belediyeçiliği yaygınlaştırmak.*
- *Neo liberal yerel ekonomi politikaları yerine sosyal politikaları hayata geçirmek."*

Kuşku yok ki, yerel yönetimlerin demokratik hakların anlaşılır olmasında ve kavranmasında reddedilemez bir önemi-yeri vardır ve bu sebeple yerel yönetimlerde söz sahibi olmak çeşitli derecelerde olsa dahi devrim

her türden "demokrasi"nin koruyucusu-tayin edicisidir. Asla bu gerçeği unutmamalıyız.

HDK'nin yerel yönetimler için belirlediği hedeflerin sözünü ettiğimiz iktidar sorunu nezdinde pratik bir hüküm/değeri "sonuç olarak" yoktur. Biz bu hedefleri seçim kampanyamızın temel düsturu olan devrim propagandasının unsurları olarak sahipleniyoruz. Ama gerçekleştirebilirliğini "demokrasi"nin halk lehine sonuçlandığı bir iktidar değişikliğinde/devrimde mümkün görüyoruz. HDK'nin yerel yönetim ilkelerini benimseyen, bunlara uygun bir yerel yönetimler politikası izleyecek olan adayları destekleyecek, etkin bir kitle çalışması yürüteceğiz.

Seçim ilkeleri belirleyici olmakla birlikte adayın desteklenir olması için de niteliği önemlidir. Adaylar devrimci, demokrat, ilerici bir nitelikte değilse böylesi adayları desteklemeyeceğiz. Keza demokratik, ilerici bir niteliğe sahip olmakla birlikte faşist bir partide örneğin CHP'de seçime katılan bir adayı da desteklemeyiz. HDK'nin (bu bağlamda BDP ve HDP) demokratik bir işleyişle ve faaliyet yürüttüğümüz alanlarda bizim de aktif katılımımızla belirlediği adaylar öncelikli olacaktır, fakat yukarıdaki gibi bir aykırılık olması halinde destek tavrımız olmayacaktır.

HDK'nin HDP'yi içerdiği bilinmektedir. Her ne kadar aksini söyleyenler varsa da HDP bir seçim partisidir. HDK, genel olarak Türkiye Kürdistanı'nda BDP, dışındaki coğrafyada ise seçimlere HDP ile katılacaktır. HDK adaylarını destekleme kararımız böylelikle BDP ve HDP adaylarını destekleme biçiminde somut bir kimlik kazanmış olacaktır. Seçim çalışmalarını bu doğrultuda biçimlendireceğiz.

HDK-HDP Kürt Ulusal Hareketi'nin siyasal hedef ve yönelimleriyle örtüşen bir programa sahiptir. Bundan hareket edilerek HDK'yi Kürt Ulusal Hareketi'nin Kürdistan dışındaki coğrafyadaki seksiyonu olarak değerlendiren görüş doğru değildir. Bu yanlış görüş, farklı versiyonlarıyla karşımıza çıksa da özünde şovenizmden malul, devrimci ve demokrat saflardaki şovenist izdüşümden ibarettir. Politik saflaşma Kürt ulusal sorunu ve Kürt Ulusal Hareketi'ne alınan tavırdan başlarken, kitlelerdeki geri yönleri istismar ederek, kitlelerle bu yoldan kolay bir bağ kurma adına Kürt ulusal sorunu ve Kürt Ulusal Hareketi'ne mesafe koymak kabul edilemezdir. Seçim süreci Gezi İsyanı'nın güçlendirdiği anti-şovenist dalgayı büyütme için de fırsat sunmaktadır. Kitleleri hakim sınıf partileri olan CHP, AKP gibi faşist partilerden koparıp devrimci ve demokrat güçlerle buluşturmak, faşizme karşı birleşik, somut bir güç haline getirmek için tüm gücümüzü seferber edelim!

PARTİZAN

Devrimci coşku yığınlarının

gücünden beslenir!

Olması gereken-
den çok, var
olan üzerinde tartış-
mak, değiştirmenin
yol ve yöntemlerini
aramak, sınıf müca-
delesini açısından daha
değerli ve anlamlıdır.
"Militan olunmalı"
yerine, "nasıl militan
olunur", "coşkulu ol-
malıyız" yerine, "**coş-
ku nasıl yaratılır?**"
sorularına yanıt ara-
mak, tartışmaları bu
noktalara kaydırmak
gerekmektedir

Nasıl bir, faaliyetçi sorusuna genel olarak kitabi bilgilere dayanarak cevap veriyoruz. Diğer bir ifadeyle var olandan çok, olması gerekenden söz ediyoruz. Sözgelimi; "felsefemizi kavramış, siyasi bakımdan uzak görüşlü, fedakar-cesur, tek başına yönünü bulabilen, halka ve devrime hizmet etmeyi içselleştiren" vb. değişmez söylemlerimizdir. Hiç şüphesiz bunlar önemli başlıklardır. Yeni tipte, demokratik ve özgür bir toplum ancak bu niteliğe sahip yeni insanlarla yaratılabilir.

Çünkü zorunlulukların bilincine varan ve değişimin sürekliliğine inanan, dahası bu ideolojik şekillenişin sarıp sarmaladığı geniş bir militan ordusu ve onun etrafında kenetlenmiş geniş halk yığınlarıyla yeni demokratik ve sosyalist bir iktidar kurulabilir.

Bu olması gerektir. Peki, bugün var olan nedir? Esas olarak felsefeyi kavramada, siyasi öngöründe eksik, inceleme ve araştırmada yetersiz bir tutum içinde olan, tek başına sorumluluk almada, sorunları çözmede zayıf, yığınların, kendi gücünün farkına varmada sorunlu vb. bir profilimiz var. Elbette ki bu genel tablo içinde farklılıklar olacaktır-olması da kaçınılmazdır. Ama bugün açısından var olan bu farklılıklar, genel tabloyu değiştirir nitelikte değildir.

Bu nedenle olması gerekenden çok, var olan üzerinde tartışmak, değiştirmenin yol ve yöntemlerini aramak, sınıf mücadelesini açısından daha değerli ve anlamlıdır. "**Militan olunmalı**" yerine, "nasıl militan olunur", "coşkulu olmalıyız" yerine, "**coşku nasıl yaratılır?**" sorularına yanıt aramak, tartışmaları bu noktalara kaydırmak gerektir.

Bu anlayış doğrultusunda sorunu bi-

raz daha somutlaştıracak olursak; faaliyetçiler olarak bizlerin coşkusu, kitle çalışması ile alakalıdır. Kitlelerin sorunlarına yaklaşımında, onları örgütleme siyasetinde geri ve yetersizsek nasıl coşku olabiliriz ki? Nasıl ki hiç denizden çıkarılan coşkulu balık görmediysek, bu da böyledir. Çünkü balığın yaşam ve coşku kaynağı denizin kendisidir. Bu kaynaktan koparıldığı anda coşku biter ve hayat da durur. Halk denizden kopuk her militanın coşkusu da ciddi yetersizlikler taşır. Çünkü; tarihin yaratıcısı olan o güçten gereken enerjiyi almaktan yoksundur.

Çok uzağa gitmeye gerek yok, yakın tarihimize bakalım; Gezi İsyanı yığınlarının enerjisinin işaret fişeğiydi. Yığınların gücünü açığa çıkaran bu aydınlık yol, yürümede takatsiz, kendine güvensiz, geçmiş anılarıyla meşgul, gelecek projesini yitirmiş binlerce insanı da bu yolda yürüten coşkulu kalabalığa kattı.

Korku bulutları önemli oranda dağıldı. "**Ben de bir şeyler yapabilirim**" duygusu ve düşüncesi yenik ruhlarda yeniden yeşermeye başladı. Şu açık ki, **ezilen geniş yığınlar için en büyük felaket; yaşadıkları büyük yıkım ve kıyımlar değil, kendi güçlerinin farkına varamamalarıdır.** Şöyle bir tarihe bakalım; zulmün kalelerine karşı yığınlar harekete geçtiği anda ya bu kaleleri zalimlerin-zorbaların üzerine yıkarak onları tarihin çöplüğüne gömmüştür ya da tarihe iz bırakan ve gelecek kuşakların harekete geçmesini sağlamada ateşleyici rol oynayan yenilgiler bırakmıştır.

Bağırında zafer tohumları taşıyan yenilgiler, yeni devrimci hamlelerin en büyük güvencesidir. Komünarların düşleri Ekim Devrimi'yle gerçeğe dönüştü. Ama bu tarihsel hamlede, komünarların ortaya koyduğu destansı direnişin rolü asla yadsınamaz.

Bu değerlendirme ve tecrübelerden çıkaracağımız en önemli sonuçlardan biri; yığınlardan kopuk, büyük başarılar altına imza atmamış, yenilgi psikolojisinden tam olarak kurtulamamış bu şekillenişin değiştirilmesidir. Sorunun ideolojik yanının güçlendirilmesi boyutu, her zaman olması gereken ve asla ertelenmeyecek, küçümsenmeyecek temel görev

niteliğindedir.

Bunun yanısıra asıl olan kitlelerle bağların geliştirilmesidir. Haklı ve meşru olan her direniş ve mücadeleye karşı tarihsel bir sorumluluk içinde yaklaşılmasıdır. Bu sorumluluk pratik olarak bize şu görevleri yüklüyor: faaliyet yürüttüğümüz semtlerde, illerde işçi sınıfı cephesinde lokal düzeyde de olsa başlanan direnişlere kayıtsız kalmamalıyız.

Örneğin; sürmekte olan işçi direnişlerini, bulunduğumuz semtlerde, okullarda, işyerlerinde bu direnişleri gündemleştirmeliyiz. "**Bu direnişlere nasıl katkıda bulunabiliriz?**" sorularına yanıt aramak için daha geniş kesimlerle tartışmalıyız. Direniş çadırlarını ziyaret etmek için, örgütlenme komiteleri oluşturmalıyız.

Üniversitelerde başlayan direnişleri bulunduğumuz alanlarda nasıl gündemleştirebiliriz sorularına da benzer nitelikte yanıtlar aramalıyız. Devletin Rojava'da çeteler vasıtasıyla işlediği cinayetlere karşı sokaklarda gösterilen tepkiyle tepkimi-zi katmalıyız.

Bu somut sorunlar üzerinde atılacak her adım kitlelerle nasıl bağ kuracağımız konusunda bize tecrübe kazandıracaktır. Elbette ki hayalci olmamalıyız. Yani birkaç pratik çalışmayla kitlelerin çağrılarımıza yanıt vereceğini düşünmek, var olan nesnel tabloyu doğru okumamaktır. Bizim yapmamız gereken tüm faaliyetlerimizin merkezine yığınları örgütlenme ve harekete geçirme görevini koymaktır.

Çalışmalarımızda ısrarlı ve yaratıcı olduğu kadar **sabırlı** olmasını da bilmeliyiz. Küçük esintilerle büyük fırtınalar yaratamayız. **Ancak küçük esintilerin birikimiyle büyük fırtınalara zemin hazırlayabiliriz.** Bu yalnız bizim istemlerimizle de olmaz. Genel manada böylesi bir iklimin oluşması gerekir. Tüm bu pratik adımlar önümüze denememiz gereken yeni yol ve yöntemler çıkarabilir. Unutmamak gerekir ki, daima bir şeyin üstesinden gelinebilecek bir yol mutlaka bulunur. Temel mesele arayıştaki iddia ve ısrardır. Kitlelerle ilişki geliştirmek ve geniş yığınları kavganın öznesi haline getirmek için direniş ve mücadele ikliminin yaratılması gerekir. Militanlaşma bu pratikle kazanılır. Yığınların gücü coşkunun kaynağı olur.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Sedat Özkaradağ: 27 Aralık 1980 günü tutsaklar yine günlük yaşamının akışı içinde havalandırmaya çıkmışlardı Adana Zindanında. Yapılan çağrı ile tutsaklar normal bir arama yapılacağı düşüncesiyle koğuşlarına girdiler. Proletarya Partisi tutsaklarının kaldığı 2. koğuştan yükselen

kavga ve direniş haykırışları sessizliği bozdu. "Arkadaşlar Sedat'ı yaraladılar, Sedat ölüyor" seslerini duyan diğer devrimci tutsaklar hep bir ağızdan haykırmaya başladı "**Kahrolsun faşist cunta**" diye. Sedat Özkaradağ 27 Aralık 1980'de işkencede katledildi. Urfa Siverek doğumlu olan Özkaradağ çok genç yaşlarda sınıf mücadelesine atılmış ve mücadele yürütürken tutsak düşmüştü.

Erdal Eren rüzgarı Didim'de esiyor

H. Merkezi: İzmir-Didim'de Erdal Eren anması bu yıl yüzlerce gencin de katıldığı bir gece ile HDP tarafından gerçekleştirildi.

Geceye katılanlar sık sık "Hepimiz Erdal Eren'iz" sloganını haykırdı. Gençlerin öncülüğünde düzenlenen geceye Erdal Eren'in avukatı Nihat Toktay da katıldı.

Erdal Eren'in hayatının kısaca anlatıldığı sinevizyon gösteriminden sonra, gençlerin şiir dinletileri esnasında Erdal Eren'e yazılan ağıtların Pir Mustafa tarafından okunması da duygusal anlar yaşattı. Etkinliğin sonunda Av. Toktay, Erdal'ın yargı sürecini anlattı.

“ŞARABI DENE TAYYİP!”

İki ya da daha fazla gerici gücün çatışmasından bir doğru ancak halkın kendi mücadelesini yükseltmesiyle çıkabilir. Gericilerin kendi aralarındaki dalaştan yararlanmak, ortaya saçılan pislikleri halkın bilinçlenmesi için kullanmak gereklidir ancak aslonan devrim mücadelesinin yükseltilmesidir.

Geride bıraktığımız hafta, kamuoyunu sarsan yolsuzluk operasyonu gündemdedi. Her ne kadar meselenin arka planında artık iyiden iyiye ayyuka çıkan AKP-Cemaat çatışması ve bu çatışmanın kolluk ve yargı üzerinden sürdürülmesi olsa da, yaşananlar bize bir kez daha öteden beridir savunduğumuz kimi gerçekleri hatırlattı. Kısaca da olsa bunların birkaçını vurgulayalım.

Kuşkusuz ki “Allah korkusuyla” tüyü bitmemiş yetimin hakkını “çalmadıklarını” her fırsatta dillendiren, bizzat başbakanları Erdoğan’ın ağızından yolsuzluklara, hortumlamalara, çetelere ve bilim karanlık güç odaklarına karşı mücadele ettiklerini propaganda edenlerin, ortaya saçılan bu kirli rüşvet ve yolsuzluk soruşturması karşısında beklenen, istifa etmeleri ya da “soruşturmanın selameti” açısından muhatap olanların görevden alınmaları idi, ancak yaşanan tam tersi gibi. Artık iyiden iyiyeye pişkinliğe varan “yedirmeyiz” tavrı burada da kendini göstermektedir. Halka karşı suç işleyen başta başbakan olmak üzere her türlü görevli, “demokrasi” (şimdilerde bunun adı “Milli İrade” oldu!) adına koltuklarına sıkı sıkı yapışmış durumda.

Çıkaracağımız **birinci ders**; “milli irade”nin, halkın iradesi olmayıp, bir avuç komprador bürokrat ve feodalın temsiliyeti olduğudur.

İkinci ders; AKP’nin temsilcisi olduğu kliğin yolsuzluk ve rüşvet karşısında bile kendi mevzilerini koruma derdinde olduğu, Cemaat’in amacının ise (kuşkusuz ki CHP’nin ve diğer düzen partilerinin de) amacının yolsuzlukla, rüşvetle, kara para aklama ve tarihi eser ticareti gibi her türlü gayrimuşru işe karşı mücadele olmadığıdır. Yaşanan, her türlü yol ve yöntemi kullanılarak sürdürülen, **iktidar mücadelesidir**. Öncesi olmakla birlikte, ders-haneler ve ardından da son yolsuzluk ve rüşvet operasyonuna muhatap olanlarla, bu operasyonu yürütenler arasında emperyalizmle ilişkiler bağlamında özde bir fark yoktur.

Türkiye devletinin hemen hemen her alanda doğrudan doğruya emperyalistlerin denetiminde bir ülke olduğu gerçeğinden hareketle, hakim sınıf klikleri tarafından atılan adımların onların bilgisi dahilinde olduğu da gözden kaçırılmamalıdır. Dolayısıyla AKP’nin arkasında da Cemaat’in arkasında da ABD emperyalizmi vardır ve onlar da hiçbir zaman “tek ata” oynamamaktadır. Ki bu “at misyonu”na CHP’de temsil olunan hakim sınıf kliği

de dahildir. Süreçten çıkaracağımız **üçüncü ders** de budur.

Ve yine kuşkusuz ki öncesi olmakla birlikte son haftalarda yaşanan süreçten çıkaracağımız **dördüncü ders**; devlet denen aygıtın sınıflar mücadelesinde bir baskı, ezme ve sindirme aracı olarak kullanılageldiğidir. Bu gerçeklerden en bilineni devlet aygıtının sınıflar mücadelesinde oynadığı rol ve hakim sınıfların bu aygıtı sadece devrimcilere, komünistlere ve halka karşı kullanmadığı, yeri geldiğinde kendi sınıflarına karşı da kullanmaktan çekinmedikleridir.

“KARDEŞLİK HUKUKU MU” DEDİNİZ!

Evet, devlet aygıtı sadece sınıf düşmanlarına değil aynı zamanda sınıf kardeşlerine karşı mücadelede de etkili bir şekilde kullanılmaya devam edilmektedir. AKP-Cemaat arasında yaşanan çatışmada, klikler birbirlerine yönelik salvolarla bulunurken, kimileri sınıf çıkarlarının ortaklığından ve kardeşlik hukukundan bahsederek arayı bulmayı ve eğer böyle devam edilirse kaybedenlerin kendileri olacağından dem vuruyordu. Kastedilen kardeşlik her ne kadar “İslamiyetle” ilintili bir şekilde kavramlaştırılsa da asıl olarak sınıf kardeşliğidir.

Ama öyle anlar gelir ki, pastadan pay kapmak uğruna birbirlerini yemekten de geri durmazlar. Temsilcileri oldukları düzen kâr hırsına, rekabete dayalı bir öze sahip olduğundan yeri geldiğinde **mutlaka ama mutlaka** birbirlerine girerler. Bu gerçek öyle somuttur ki, hakim sınıfların işçi sınıfı ve halkın gasp ettikleri artı değerinin paylaşımında dönem dönem kendi aralarındaki çelişkilerin keskinleştiği ve bu nedenle de tam anlamıyla bir “it dalaşının” yaşandığı koşullarda başbakanlarını bile asmaktan çekinmemişlerdir.

Türk hakim sınıfları yekpare bir bütün değildirlir. Çeşitli kliklere ayrılmışlardır ve onların saflarını belirleyen esas etken **sınıfsal çıkarlarıdır**. Örneğin çok uzak değil, birkaç yıl önce hakim sınıf klikleri İslamcı söylemi ön planda olan “muhafazar demokrat” AKP ile devletin kurucu ideolojisini dillendiren Kemalistler arasında bir iktidar dalaşına tanık olmuştuk. Bu dalaşta başta polis ve yargı olmak üzere, medya aracılığıyla her türlü yöntem kullanılarak, Kemalist klik önemli oranda geriletildi.

Ancak bu durum, devlet iktidarında konumunu pekiştiren, mevzilerini tahkim eden ve AKP’de kendini ifade

eden hakim sınıf kliklerinin Kemalist olmadıkları anlamına gelmiyordu. İtiraz esas olarak Kemalizm’in İslami duyarlılığı ön planda olan halk katmanlarına yönelik uyguladığı faşist dayatmalarda ve yine kaynağını İslami ümmet anlayışından alan ve Kürt ulusu başta olmak üzere çeşitli azınlık milliyetlere yönelik uygulanan politikalara yönelik kimi nüanslarda kendini gösteriyor. Kemalizm’in hakim sınıf ideolojisi olarak, emperyalizm uşaklığı ve halk düşmanlığı yönü olduğu gibi devralınıyordu. Sonuçta hangi klikten olursa olsun, “sağcısı/solcusu/İslamcısı” tüm hakim sınıf kliklerinin ortaklaştıkları nokta, halk düşmanı ve emperyalizm uşaklığı olarak ortaya çıkıyordu. Bu ise süreçten çıkaracağımız **beşinci derstir**: Hakim sınıf kliklerinin kendi aralarındaki klik dalaşı tali, halka düşmanlığı esastır.

DURMAK YOK YOL(SUZLUĞ)A DEVAM!

AKP’nin Kemalist kliği geriletmesi ve devlet iktidarını kendi temsil ettiği komprador bürokrat burjuva ve toprak ağaları lehine kullanmaya başlaması, kökleri Osmanlı’ya dayanan bir “devlet geleneği”dir. Bu ise bu topraklarda bir başka “devlet dersi” yani **altıncı ders** gündeme getirmektedir. İktidar gücünü eline geçiren herkes, tartışmasız biçimde ilk önce halkın alınterine, emeğine el koymanın, soymanın, çalıp çırpmının, yolsuzluğun en etkili yollarını arar.

Son yıllarda bu arayış kendini “durmak yok yola devam” sloganında ifade etti. Aslında haksızlık etmemek gerekir. Bu, AKP’ye ve temsilcisi olduğu sınıflara özgü bir durum değil. Bu topraklarda padişahın yakınlarına, has oğlanlarına, aile efradına ve saray çevresine (şimdilerde bu “beyfendi”nin çevresi oldu) ulufeler ve arpalıklar dağıtmak, peşkeş çekmek vb. bir devlet geleneğidir. Hatta bu halkın bilincinde öyle yer etmiştir ki, “**bal tutan parmağını yalar**”, “**devlet malı deniz yemeyen domuz**” vb. halk deyimleri bile türemiştir.

AKP’liler de devraldıkları bu geleneği “başarı”yla sürdürüyorlar. Halkımız o engin bilgeliğiyle, “*hepsi çalıyor, hiç değilse bunlar Allah korkusuyla az çalarlar belki*” diye onlara yönelmedi mi? Ama gelin görün ki; bunlar daha arsız, açgözlü ve sonradan görme bir tutum içine girdiler. Süreçten çıkaracağımız **yedinci ders**, “eskisiyle yenisiyle” Türk hakim sınıflarının sadece sermaye olarak değil, kültürel olarak da çapsiz olduklarıdır. Al birini vur ötekine

durumu en fazla düzen partileri için geçerlidir. Daha dün ihaleye fesat karıştırma suçunun cezasını 13 yıldan 1 yıla kadar düşüren yasayı AKP, CHP ve MHP’nin ortak çıkardığını hatırlatalım. Günümüzde belli başlı siyasi partiler olan (ya da sivil toplum örgütü olarak yansıtan Cemaat olmak üzere) CHP, MHP ve AKP ve onların temsil ettikleri sınıfların hiçbirisi yolsuzluğa ve rüşvete karşı değillerdir. Çünkü özel mülkiyetin yılmaz savunucularıdır. Dolayısıyla bunları var eden, bu türden çalıp çırpma, halkın yarattığı değerleri “vatan, millet ve İslamiyet” adına gasp edilmesidir. Süreçten çıkaracağımız **sekizinci ders** ancak ve ancak yolsuzluğun, rüşvetin, bilumum haksız kazanç ve hırsızlığın ancak ve ancak özel mülkiyetin ortadan kaldırılması mücadelesiyle önlenebileceğidir.

BERABER YÜRÜNEN YOLUN SONU GÖRÜNÜYOR!

“Milli irade” ve İslamiyet sosuyla süslenmiş soygun ve zulüm düzenine karşı, İstanbul sokaklarında bir duvara yazılan “*Şarabı Dene Tayyip*” sloganı var olan uygulamalara karşı anlamlı bir itirazı içermekle birlikte, bundan sonrası için de Erdoğan ve temsil ettiği kliğin işinin bir hayli zor olduğuna işaret etmektedir.

Görünen AKP hükümetinin, ABD destekli Cemaat karşısında önemli bir darbe aldığıdır. Bu durum AKP’nin ABD karşıtı olduğu anlamına gelmemektedir. Kenarda duran ve ellerini ovuşturarak CHP’nin de başta ABD olmak üzere emperyalizm karşıtı olmadığı kesindir. İki ya da daha fazla gerici gücün çatışmasından bir doğru ancak halkın kendi mücadelesini yükseltmesiyle çıkabilir. Gericilerin kendi aralarındaki dalaştan yararlanmak, ortaya saçılan pislikleri halkın bilinçlenmesi için kullanmak gereklidir ancak aslonan devrim mücadelesinin yükseltilmesidir.

Bu gerçekleştirilmediği ve devrimci mücadele harlanmadığı müddetçe devlet dersinde daha çok halkın oğulları ve kızlarının yaşamları sona erdirmeye, “milli irade” adı altında bir avuç kompradorun zevk-ü sefa içinde yaşaması için emeğimiz gasp edilmeye, tarihi ve kültürel değerlerimiz pazarlanmaya, doğamız ve yaşadığımız şehirler rant uğruna talan edilmeye devam edecektir. Süreçten çıkaracağımız **dokuzuncu** ve kesinlikle **sonuncu** olmayan ders budur.

Mersin: "Utanç duyuyorum" koymuştu son kitabının adını **Fethiye Çetin**. Daha önceden Ermenilerin yaşadığı acılar üzerine yazdığı iki kitabından farklıydı bu kitabı. "Unutulmasın diye yazdım" diyordu soranlara, "Eğer bir gün dosya kapanırsa ya da ömrüm yetmezse hukuk mücadelesi süresine, herkes bilsin diye yazdım bütün süreci, delilleri, işaretleri".

"Utanç duyması gerekenler başkaları, siz neden utanç duyuyorsunuz?" diye soranlara ise "Onlarla aynı sistemin içinde olmaktan utanç duyuyorum. Faili belli bu cinayete ortak olan yargı sisteminin bir parçası olmaktan; cinayet öncesi bilip de susan, cinayet sonrası bilip de üzerini örten hukuk sisteminin bir parçasıyım maalesef. Bu mücadeleyi onların çizdiği yasalar çerçevesinde vermeye çalışmak, onların belirlediği kurallar, sınırlar içerisinde mücadele etmekten utanç duyuyorum" diyor.

Bir söyleşisinde dinledik süreci kendisinden. Karşısında kendi ailesiyle, Hrant'la ortak acıları olan dinleyiciler vardı. Kendisinden kitabını imzalamasını istedi bir dinleyici, okurun isminin önüne sadece "sevgili" sıfatının Ermenicesini yazabildi. "Sadece bunu biliyorum" dedi üzülerek.

"Ben de Ermeni'yim" diyerek sarıldı bir başkası, başka bir cümle kullanmaya gerek duymadan. Zaten gerek vardı yaşananları anlatmak için başka bir cümleye. Biz de söyleşi sonunda kendisiyle sohbet etmek istediğimizi iletince hiç kırmadı ve cevapladı tüm yorgunluğuna rağmen sorularımızı. Yaptığımız söyleşiyi aktarıyoruz.

- Kitap yayımlandıktan sonra nasıl tepkiler aldınız, hakim ve savcılar size karşı tutumları değişti mi?

- Kitap yayımlandıktan sonra olumsuz bir tepki almadım hakim ve savcılar tarafından hatta, adliye koridorundan geçerken bir hakimin beni tebrik ettiğini, bir duruşma esnasında da bir savcının bana kitabı okuduğunu işaret ettiğini söylemeliyim.

Bu kitabı yazmak için pek çok nedene vardı. Nedenlerden önemli bir tanesi de unutmaya direnmektir. Suçların çok çabuk unutulduğu, üstünün de bu nedenle kolaylıkla örtülebildiği bir ülkede yaşıyoruz ve bugüne kadar ne çok unuttuk... Fail, suç işlerken bir bakıma

bizim unutkanlığımızdan alıyor cesaretini. Suçların ve suçluların unutulup cezasız kalacağı inancından... Bu kitabı işte bu nedenle, unutulmaya direnmek için yazdım. Bir cinayet özelinde unutulmayan direniş, bugüne kadar üstü örtülenleri, unutulmaları da etkileyecek. Zira bu cinayetlerin hiçbiri diğerinden bağımsız değil. Bu kitabı, "Gerçek hakeme, yani halklara ve onların vicdanlarına" adamam bundandır. Bu yanı sıra kitap amacına ulaşacak gibi görünüyor. Kamuoyunda ilgi gördü, görmeye devam ediyor, okurlardan çok iyi tepkiler aldı. Gençlerin ilgisi olağanüstü ve umut verici. Bu kitap bir yandan da adalet erişim amacıyla kaleme alındı; adalet uygulayıcılarını, savcılarını, siyasi iradeyi harekete geçirmek amacıyla. Bu yönüyle henüz bir kıpırtı yok.

- Hrant'ın öldürülmesine ilişkin dava ne aşamada peki?

- Cinayetin üzerinden 6 yıldan uzun bir zaman geçti fakat ne yazık ki davada yol alamadık. Dava, başlangıçta iddianameyle çizilen sınırların da gerisinde bir durumda. Tanık sayısı da azaltılmış durumda şu an. İddianame de belli sınırlar içinde açıldı. Mümkün olduğunca sanık sayısı sınırlandı. Suç vasfı itibariyle, gerçi terör örgütü dendi ama örgütün kendisi sınırlandırıldı.

Ama en azından davayı açan savcılar bu örgütün başka eylemleri var mı diye soruşturma dosyasıyla devam edebileceklerini söylemişlerdi soruşturmaya. Ama ne yazık ki hiçbir ilerleme sağlanamadı, geldiğimiz noktada o noktanın da gerisindeyiz. Fakat bu geldiğimiz nokta kadar kamuoyu Hrant Dink cinayetinin bu yargılanan sanıklar açısından tek başına işlenmediğinin farkında. Hrant Dink cinayetini işleyen örgütün bunlardan ibaret olmadığını farkında. Hrant Dink cinayetinin devletin içinde planlanıp gerçekleştirildiğinin de farkında ama ne yazık ki yargı bunun üzerine gitmiyor, "Delillerim yok" diyor oysa dünya kadar delil var. Şimdi biz bir yandan bakıyoruz, yürüyen pek çok dava var; KCK, Ergenekon davalarında ufak bir telefon görüşmesini bile yargı delil kabul edip insanlara dava açıyor. Hrant Dink dosyasında dünya kadar delil var, bunların üzerine gitmiyor. Böyle de bir çifte standart var.

- Üzerine gidemiyor mu, gitmek istemiyor mu?

"Unutulmasın diye yazdım"

Gündelik yaşamımızda ya ayrımcılığa uğrayarak yaşıyoruz (cinsel kimliğimiz, etnik kimliğimiz, görüşlerimiz nedeniyle vb.) ama biz kendimiz başkalarına ayrımcı davranırız. Bunun farkına varmayız. Sanıyorum önce kendimizle yüzleşmemiz lazım. Sadece devletin yüzleşmesi yetmiyor.

- Hayır gitmiyor, belli ki bir yerde bunun sınırı çizildi ve belirlendi bir şeyler bundan daha ileri gidemeyelim diye. Fakat biz yine de anlatıyoruz. Artık oralarda yapılacak işler devam ederken bir yandan da kitabımı yazdım; şimdiye kadar gelinen süreç ve işaretleri anlatabilmek için. Bununla ilgili çalışmalarımı da sürdürüyoruz.

- Davanın 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yeniden görülmeye başlanması sonrası süreçte neler yaşanacak sizce, neler öngörüyorsunuz?

- Her ne kadar Yargıtay, bu davanın sınırlarını örgüt, üye sayısı ve failerin saiki bakımından belirlemiş, daraltmış, bir başka deyişle çizmiş olsa da artık 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde sürdürülecek dava yeni bir davadır ve mahkeme heyeti, bu davada Yargıtay'ın sınırlamaları ve belirlemeleriyle bağlı değildir. Ceza Hukuku'nun önemli bir prensibi olan "serbestlik ilkesi" gereğince mahkeme heyeti, yürüteceği yeni yargılamada, delil toplamada, tanık dinlemede tamamen serbesttir. Önemli olan maddi hakikate yani adalet ulaşmaktır. Biz bu ilkenin hayata geçirilmesine çalışacağız. Stratejimiz bu yönde olacak. Maddi hakikate yani adalet erişebilmek için bu cinayetin, öncesi, işleniş ve sonrasıyla bir bütün olarak ele alınıp soruşturmanın bu bütünlük içinde yürütülmesi ve yargılamanın da bütünlük bozulmadan yapılması gerekmektedir. Şu ana kadar bölük pörçük ve birbirinden bağımsız soruşturmalar hakikate ulaşmamızın önünde en büyük engel oldu. Biz bu görüşümüzü sonuna kadar savunacağız, ancak şu geldiğimiz aşamada henüz olumlu bir adım atılmış değil.

- Hrant Dink'in çıkışının Ermeniler üzerindeki etkileri nelerdi?

- Ermeni toplumu, bunun tarihsel nedenleri var, pek öne çıkan bir topluluk değildi ve kendini öne çıkarmadan yaşardı bu ülkede. Sorunlarını da dile getirmezdi, uzlaşmacıydı fakat Hrant Dink ilk defa sorunları "kamusal alana" çıkıp söyleyen olmuştu. Kuşkusuz daha önceden de bu sorunları dile getiren vardı fakat ilk defa bir gazete çıkarıp, televizyonlarda da konuşan bir Ermeni vardı artık. Ermeni toplumu bir yandan hem gıptaıyla ona bakıp hayranlık duyarken bir yandan da korkuyorlardı ve tedirginlik duyuyorlardı benim bildiğim

kadarıyla. "Bu çocuğun başına bir şey gelecek ve onun yüzünden bize de saldıracak" diye.

- Peki ya cinayetten sonra?

- Cinayetten sonra ise Ermeni toplumdun Türkiye dışına çok büyük göçlerin olacağını düşünmüştüm ben açıkçası. Evet bir sessizlik oldu ama göç eden olmadı, aksine çok sayıda genç ortaya çıktı. Çok sayıda yeni Hrantlar ortaya çıktı. Ermeni örgütler kuruldu, Nor Zartonk bunlardan sadece biri. Böyle örgütlerin içinde olmayan fakat başka demokratik kitle örgütlerinde çalışan dünya kadar Ermeni genç var. Dersimli Ermeniler dernek kurdu mesela. Yani cinayeti işleyenlerin planladıklarının aksine, Ermeni toplumu daha görünür olmaya başladı. Böyle bir yanı da var.

- Ermenilere yönelik ayrımcılık devam ediyor! Bu politika karşısındaki tutumları nedir?

- Ayrımcılık öyle bir şey ki, kimse ayrımcılığı kendi yanına yaklaştırmıyor. Bizim dışımızda, başkalarının yaptığı bir şey olarak görülüyor. Ne olduğu konusunda çok da düşünmüş değiliz. Gündelik yaşamımızda ya ayrımcılığa uğrayarak yaşıyoruz (cinsel kimliğimiz, etnik kimliğimiz, görüşlerimiz nedeniyle vb.) ama biz kendimiz başkalarına ayrımcı davranırız. Bunun farkına varmayız. Sanıyorum önce kendimizle yüzleşmemiz lazım. Sadece devletin yüzleşmesi yetmiyor. Kendimizi ayrımcılık yaparken yakaladığımız anda kendimizle verdiğimiz mücadele noktasında iyileşmeye başlayacağız. Bu süreç belki bunu sağlayacak. Ben gerek "Anneannem" gerekse "Utanç Duyuyorum" da iyileşme sürecini kendi hayatımda bire bir yaşadım.

Ermeni toplumu görünmeden yaşadığı bu ülkede, görünür olmaktan hep çekindi, anneler babalar çocuklarını hep bu konuda uyardılar. Fakat bir gün bir adam çıktı ortaya, görünür olmakla kalmadı, bu ülkenin hemen bütün sorunları hakkında konuştu ve çözüm yolları önerdi. Ermenilerin birçoğu Hrant'ı kaygıyla ama hayranlıkla izliyorlardı. Hrant öldürüldüğünde Ermeni topluluğunda çok daha büyük bir korku yaratacağı düşünülüyordu belki. Ama o andan itibaren o kadar genç Ermeni çıktı ki ortaya... Birçoğu daha önce tanımadığım, "mücadeleye devam" dedi.

Kentsel dönüşüm "lobi"si

Operasyonlar, Gezi İsyanını çarpıtmak için Başbakan'ın söylediği "faiz lobisi"nin gerçek üyelerini gösterdi. Bu ilişkileri deşifre etmek için rüşvet soruşturması kapsamında gözaltına alınanların listesi-ne basitçe bakmak bile yeterli.

Son dönemde ülke kamuoyu bomba gibi patlayan haberlerle sarsıldı. Büyük puntolarla manşetten verilen haberler "büyük yolsuzluk operasyonu", "4 Bakanın oğlu gözaltında", "Cemaat AKP'yi hedef tahtasına oturttu" vb. söylemlerle basına servis edilirken, rüşvet ağının büyüklüğü ve ucunun devlet kademelerine kadar uzanıyor olması düzenin çürüyen yüzünün kitleler nezdinde tartışılır hale gelmesi açısından önemliydi.

Yaşanan sürecin Cemaat-AKP gerilimi ekseninde ortaya çıkması; olayın iktidar dalaşı yönünün kamuoyunda daha çok tartışılır kılınması gibi bir sonuç yaratmışsa da, yaşananlar sistemin yağma ve talan düzeni olduğunu ve bu eksende kendi ilişkilerini örgütlediğini gözler önüne serdi. Çokça dillendirilen ve Başbakan'ın "hükümetimize mal olsa bile yapacağız" dediği kentsel dönüşüm ile de hedeflenen mahallelerimizin, ormanlarımızın, yaşam alanlarımızın talan edilmesinin nasıl olduğu, kimlerin eliyle ve hangi ilişkiler üzerinden "ayakkabı kutularında" şirketlere pazarlandığı bu anlamıyla bir kez daha tartışmaya açıldı. Nitekim; Gezi İsyanı ile birlikte kültürel ve toplumsal etkileri ile gündemi işgal eden, devletin işlettiği yağma-talan süreci ve yaşam alanlarımızın savunulması, Başbakan'ın "faiz lobisi" gibi söylemleri ile çarpıtılmaya çalışılsa da operasyonlarla birlikte açığa çıkan tablo bizlere esas rant ve faiz lobilerinin üyelerini de gösterdi. Bu ilişkileri deşifre etmek için rüşvet soruşturması kapsamında gözaltına alınan ve sorgulananların listesine basitçe bakmak bile yeterli. Ara-

larında Fatih Belediye Başkanı **Mustafa Demir**, Halk Bankası Genel Müdürü **Süleyman Aslan** İçişleri Bakanı **Muammer Güler**'in oğlu **Barış Güler**, Ekonomi Bakanı **Zafer Çağlayan**'ın oğlu **Kaan Çağlayan**, Çevre ve Şehircilik Bakanı **Erdoğan Bayraktar**'ın oğlu **Abdullah Oğuz Bayraktar**, Holding patronları **Ali Ağaoğlu** ve **Reza Zerrab**'ın da aralarında olduğu onlarca bürokrat var bu listede.

Devletin bütün kurumlarıyla battığı bu rüşvet bataklığı bir yanıyla da kentsel dönüşümün nasıl bir rant alanını temsil ettiği ve AKP'nin "ekonomik istikrar" söylemindeki payı açısından da manidar aslında. Zira yapılan operasyonla birlikte verilen rüşvetlerin, kaçırılan-aklanan paraların ve usulsüz ihalelerin büyük çoğunluğu kentsel dönüşümle paralel şekilde yaşam alanlarımızın ranta açılmasıyla alakalı. Halihazırda gerçekleştiği itibarı ile de mevcut hükümet zaten buna uygun ve bu rant ekonomisine hayat verecek kurumlarla devleti de ciddi oranda ele geçirmiş halde. Şöyle ki; Sayıştay denetimi dışındaki üç kurumdan biri olan TOKİ, ihale yasası dışında yerel yönetimler üzerinde de etki kurabilen bir kurum haline almıştır. Buna ek olarak Çevre ve Şehircilik Bakanlığı da (ki Çevre ve Şehircilik Bakan'ının da adı rüşvet soruşturmasına karıştı) tüm kentsel araziler üzerinde yetki sahibi. Böylesi bir örgütlenme AKP'nin yaşam alanlarımızı ranta açma stratejisinin sadece bir görünümü. Ortaya çıkan tabloda; on yıllardır temsilciliğini yaptığı sınıflara hizmet etmek için neredeyse Kanun Hükümünde Kararnamelerle ülkeyi baştan

dizayn eden bir hükümetin tersi bir pratiğe girmesini beklemek aymazlık olurdu. Rantın, talanın ve rüşvetin ulaştığı işler olduğu bir süreçte "tanrı yetkileriyle" donatılmış kurumların yozlaşmamış olmasını belemek de bir hayalden ibaret.

"Vergini verme, rüşvetini ver" ülkesi olarak anılan bu topraklarda, farklı politik çelişkilerin ürünü olarak açığa çıkmış olsa da, bataklığın gözler önüne serilmesi ve yaşam alanlarımızı ranta açan ilişkiler ağının kısmen de olsa teşhir olması aslında kentsel dönüşümün ne kadar kilit bir mevzu olduğuna işaret ediyor.

Yaşanan soruşturmaların işaret ettiği bu kilit rol, emperyalizmin küresel krizinden ve TC'nin güncel ekonomik hattından bağımsız değil elbette. Emperyalist sistemin bir türlü dindirilemeyen krizinin inşaat sektörü üzerinden aşılına çalışılması ve 80'li yıllardan beri bu sektörün gelişimi, hele de kentlerimizin "soylulaştırma" adı altında metalaştırıldığı bir dönemde devlet açısından kilit bir anlam taşıyor. Buna esnek çalışmanın yaygınlaştırıldığı ve emekçilerin mahalle yıkımları ile şehir dışlarına sürülerek sermayenin güncel ihtiyaçlarına uygun konumlandırılmak istendiği bir dönemden geçtiğimiz de eklendiğinde, kentsel dönüşüm söylemiyle hükümetin örgütlediği rant ekonomisi daha anlaşılır kılınıyor. Emekçilerin yoksulluğa, açlığa mahkum edenlerin ayakkabı kutularından milyon dolarların çıkması, Wan'da çocuklar soğuktan donarken ihale almak için bakanlara binlerce dolarlık saatler hediye edilmesi, risk bölgesi olarak tariflenen ya da koruma altındaki doğal zenginliklerin olduğu bölgelerin bir gecede imara açılması, yoksul emekçi halkımızın yaşam alanlarından sürülmek istenmesi... Bunların hepsi de soruşturma ile birlikte kamuoyunun tartışmasına açılmıştır. Gezi'de "faiz lobisi" diyerek Başbakan'ın direnişi karalamaya çalıştığı günlerin ardından kimlerin "lobi" ya da "taşeron" olduğu görünür halde ve ortada. "Kentsel Dönüşüm Lobisi"nin yağma ve talan ekonomisinin bu kadar tartışıldığı bir dönemde bu ağı parçalamak ise ancak milyonların örgütlü tepkisi ile mümkün.

İlahi İsmet, "Allah akıl fikir versin!"

İdris Naim Şahinvari bakanlar bitmek bilmiyor. Elbet bu durum ne İdris Naim ile alakalı ne de başka bir bakanla. Hâlihazırda 90 yıllık devletin temsilcilerinin genlerine işleyen, hormonlarla alakalı. Devlet halka rağmen var olmak zorunda olduğu için, halka üstten bakması gayet anlaşılır... İdris Naim Şahinvari dedik, Savunma Bakanını İsmet Yılmaz'dan bahsediyoruz. Bakanın son yaşadığı ve "pes" dedirten iki olayı anlatacağız...

"Vadesi gelmişse ölü"

Yıllardır var olan ama son zamanlarda sayısal anlamda artmasıyla daha da gündeme gelen kışlalardaki "şüpheli" asker ölümleriyle ilgili, çocukları ölen aileler geçtiğimiz günlerde İsmet Yılmaz'la görüştüler. Çözüm isteyen, taleplerini dillendiren aileler, gözyaşlarını tutamadı. Bunu gören Bakan da hemen o malum cümleyi sarf etti; "Vade gelirse ölüm her yerde bulur. Bu evlatlarımız askerde intihar etmeseler de, vadederi dolduysa eğer, sivil hayatta da yaşamlarını kaybederlerdi".

E Bakan Bey madem öyle, o vakit hiçbir katil bulunmasın, hiçbir tecavüzcü yargılanmasın, uyuşturucu kaçırancılar ve satanlara dokunulmasın(!) Ne de olsa yapacakları varmış, kader böyleymiş ne yapalım? Merak ediyoruz, aileler bu sözleri sarf eden Bakan'ın ümüğünü sıkıp boğsalar, Bakan'ın arkasından "sevenleri" "vadesi gelmişti, mecliste ölmeseydi de dışarıda öldü" derler miydi? Acısını ateş gibi yüreğinde taşıyan ailelerin yanında, bu kadarı nasıl açıklanabilir...

"Suriye'ye spor amaçlı silahlar gitti"

İkinci olayımız da devletin yürüttüğü "haksız savaş" politikalarına dair. Geçtiğimiz günlerde Hürriyet gazetesi yazarı **Tolga Tanış** yaptığı bir araştırma sonucu hem BM'in hem de TÜİK'in verilerine göre Türkiye'den Suriye'ye toplam 47 ton silah ihraç edildiğini açıkladı. Normalde silah ihracatı yasak olan, hatta çocukların sadece okul eşyalarını temin etmek için canları pahasına sınırdan bir şeyler "kaçırdığında" katledildiği bu ülkede devlet tonlarca silahı "kaçak" bir şekilde Suriye'ye gönderebiliyor. En çok silah ihracatının da "Suriye'ye ha girdik, ha gireceğiz" tartışmalarının yapıldığı Eylül ayında olmasına dikkat etmek gerekir. "İddialar" gündemleşince Bakan sıkıştı ama yine büyük bir özgüvenle şu açıklamayı yaptı; "Suriye'ye spor amaçlı kullanıma uygun yivsiz av tüfeği ve kurusıkı tabanca cinsi silahlar söz konusu haberde denildiği şekilde harp silahı değildir. Bu eşyanın, mevcut uluslararası mevzuata uygun olarak Suriye'ye ihracatı herhangi bir izne tabi değildir ve gümrük kontrolünde de kırmızı hattan geçirilerek yapılmıştır". Savaş bölgesine oyuncak göndermek kimin aklına gelirdi. İlahi Bakan, Allah akıl fikir versin sana...

"Sokakta halkın kongresi kurulmuştur"

Mersin: 18 Aralık günü Mersin Nükleer Karşıtı Platform Bileşenleri basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde okunan basın açıklamasında, "Mersin halkının büyük çoğunluğunu itirazla-

rina rağmen mevcut yasalarımız ihlal edilerek yapımı halka dayatılmakta, Nükleer Santraller halka şirin gösterilmeye çalışılmaktadır" denildi.

Eylem esnasında Nükleer Santral

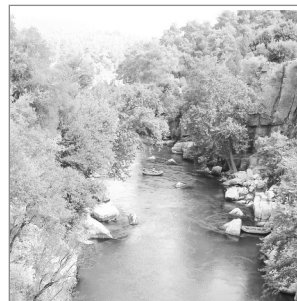
projesini yürüten şirket yetkilisi **Faruk Özel** basınla görüşerek, platformun gerçekleri çarpıttığını ve nükleerin iyi bir şey olduğunu söyledi. Özel'in eylemlerden rahatsız olması da nükleer karşıtı haklı mücadelenin amacına ulaşmaya başladığını gösterdi.

HES iptal, Eşen Çayı özgür!

H. Merkezi: Muğla-Fethiye, Antalya-Kaş ilçeleri sınırında bulunan dünyaca ünlü turizm merkezi Saklıkent Milli Parkı **Eşen Çayı** üzerinde kurulmak istenen 9 HES projesinden biri olan Bulgurlar Gebeş HES projesi, firma tarafından geri çekildi.

Kiler Holding bünyesinde faaliyet gösteren

ren Ekol Elektrik Üretim A.Ş.'ye, Enerji Piyasası Düzenleme Kurumu (EPDK) tarafından Aralık 2008'de üretim lisansı verilmişti. Projenin duyulmasının ardından, yılda yaklaşık 500 bin ziyaretçiyi ağırlayan Saklıkent Kanyonu ve çevresini olumsuz etkileyecek HES'e karşı bölge halkı mücadeleye başlamış, yaptıkları eylemlerle projeye karşı çıkarken üç de ayrı dava açmıştı.

Bu tarih asla unutulmayacak!

H. Merkezi: 19-22 Aralık 2000... Bu kanlı ama aynı zamanda direnişin onurla yazıldığı tarih asla unutulmayacaktır. Bundan tam 13 yıl önce büyük bir katliam gerçekleşti bu topraklarda. Katliam emri verenlerin, adına "hayata dönüş" dedikleri operasyonun hedefinde, tel örgüler arkasında, zindanlarda direnen devrimci ve komünist tutsaklar vardı. Bu tarihin unutulmayacak olmasının nedeni sadece sergilenen vahşet değildir. 19 Aralık zulme inat gelişen, unutulmaz bir direniş ve mücadelenin de adıdır.

Hapishaneler geçmişte nasıl ki bu düzenin aynası olmuşsa bugün de olmaya devam etmektedir. Dışarıda gelişen muhalefete engel olamayanların 2000'lerde namlularını doğrulttukları ilk adres zindanlar oldu. Devletin zindan politikasının bir ayağı yok etmekse, öbür ayağı ise teslim almak olmuştur. Ancak 12 Eylül generalleri de devrimci iradeyi teslim almayı başaramamıştır. Açlık grevleri, ölüm oruçları ve sayısız direniş ile bu planları çöpe atılmıştır. 19 Aralık'taki katliamın öteki yüzü sergilenen ölümüne direnişti.

Her bir hapishanede tutsaklar saldırıyı direnişle yanıtladılar. Canlarını kaybedeceklerini bile yürüdüler ölümün üzerine özgür bir gelecek için. Hafızalara kazınan bu katliam ve karşı-sında gelişen direniş dün olduğu gibi bugün de 19-22 Aralık tarihlerinde kitlesel eylemlerle protesto edildi, direniş selamlandı.

İstanbul

Partizan'ın da bileşeni olduğu **Tecrite Karşı Mücadele Platformu**'nun (TKMP) örgütlediği eylem Sağmacılar Metro Durağı önünden başladı. Kitle sloganlar eşliğinde, 6'sı kadın 12 devrimci tutsağın katledildiği Bayrampaşa Hapishanesi önüne yürüdü.

Anma programı saygı duruşuyla başladı. Yapılab açıklamada 19-22 Aralık Hapishaneler Katliamı ve Direnişi'nin yanı sıra yıldönümü olması vesilesiyle 1978 Maraş katliamına da değinildi ve "Korku du-

varlarını yıkan bu halk, devrimcilerin önderliğinde katliamcılardan da hesap soracak ve şehitlerine sahip çıkacak" denildi. Hapishane kapısına karanfil bırakılan eylem, Grup Yorum, Grup Munzur ve Adalılar'ın müzik dinletisiyle son buldu.

Ankara

Alınteri, BDSP, DHF, ESP, Halk Cephesi, SODAP, Partizan ve Kaldıraç tarafından eylemler gerçekleştirildi.

İlk olarak son süreçte kamera saldırısıyla gündeme gelen Sincan Hapishanesi önünde eylem yapıldı. Sloganlar eşliğinde yapılan yürüyüşün ardından eylem, halay ve sloganlarla sonlandırıldı.

Akşam ise Yüksel Caddesi'nde toplanan kitle AKP İl binasına yürüdü. Burada yapılan açıklamada, katliamın üzerinden geçen 13 yılın, 12 yılında AKP'nin hükümette olduğu ve bu

süre zarfında da katillerin bizzat AKP tarafından korunduğu vurgulandı. Ayrıca Sincan Hapishanesi'nde son süreçteki kamera saldırılarına da değinilerek kameraların derhal sökülmesi gerektiği söylendi.

Mersin

İHD Mersin Şubesi Özgür Çocuk Parkı'nda basın açıklaması yaptı. Çok sayıda kişinin katıldığı eylemde kitle adına basın metnini okuyan İHD Mersin Şube Sekreteri **Temim Salmanoğlu**, 19 Aralık'ta tutsakların bilinçli bir şekilde öldürüldüğünü kaydetti. Salmanoğlu, "Zulümle abat olunmayacağıni herkes bilir. Zalimler kaybetmeye mahkûmdur. 19 Aralık şehitlerini unutmadık, unutturmayacağız" dedi.

Amed

19 Aralık için **Partizan** ve ESP tarafından örgütlenen eylemde Maraş'ta 24 Aralık 1978 tarihinde Alevilere yönelik yapılan katliamda protesto edildi. Eylemde açıklamayı okuyan **Mehmet Keleş**, "Egemenler dışarıda halkı sömürürken, zulümle, yoksullukla, baskıyla ikiyüzlülükle halka saldırırken buna paralel olarak; zindanlarında tutsakları teslim almak için kapsamlı bir politika devreye sokmuştur" diyerek devamında 19 Aralık katliamını anlattı. Keleş konuşmasının devamında Maraş katliamına da dikkat çekerek Alevilerin devletin katliamcı baskı ve zulüm politikalarına her dönem maruz kaldığını vurguladı.

İzmir

Aralarında **Partizan**'ın da bulunduğu birçok devrimci kurum Karşıyaka'da toplanarak, sloganlar eşliğinde ve katledilenlerin fotoğraflarını taşıyarak İzban (tramvay)'dan sahile doğru yürüdü. Sahilde yapılan basın açıklamasında, katliam anlatılarak sorumluların halen korunduğuna dikkat çekildi. Hapishanelerde onlarca hasta tutsak olduğu belirtilen açıklamada 163 tutsağın ağır hasta olduğu ve tecrit koşullarında keyfi uygulamalara tabi tutulduğu dile getirildi. Açıklama, Türkiye devrimci hareketinin en yiğit evlatlarını direniş sürecinde yitirdiği vurgulanan sözlerle sona erdi.

İsviçre'de öğrenciler sokakta

İsviçre'de uzun süredir üniversitelere dayatılan harçların yükseltilmesi, bursların düşürülmesi gibi yeni yasalar, kantonlarda görüşülmeye başladı. Bu konuda Basel Üniversitesi'nde başlayan eylemler **18 Aralık 2013 tarihinde** kanton Vaud'da (Lozan) yapılan protesto ile devam etti.

Vaud eyaletinde yürürlüğe konmak istenen yasa hayat pahalılığının had safhada olduğu İsviçre'de öğrenciler için ciddi riskler yaratıyor. Yasa kapsamında devlet bursu alan bir öğrencinin günlük yemek ihtiyacı **15 Frank'tan 7 Frank'a düşürülmek isteniyor**. Öte yandan, İsviçre devletince göçmenlere verilen F ve N kimliğine sahip olan üniversite ve lise öğrencilerinin yararlandığı burs hakkı iptal edilmek isteniyor.

İsviçre'de bu kimliklere sahip olanların çok zor iş bulabildiğine dikkat çeken öğrenciler, işsiz ve burs alamayan bir öğrencinin okulu bırakmaktan başka seçeneğinin olmadığını vurguluyorlar. Bu yasalara karşı Lozan'da yüzlerce öğrencinin katıldığı bir meşaleli protesto yürüyüşü gerçekleşti. Vaud eyaletinin baskenti Lozan'da yapılan yürüyüşte **"Sorunsuzca yaşamak ve eğitim almak için burs"** yazılı pankartı açan kitle, eyalet meclisine kadar yürüdü. Eylemciler, yürüyüş boyunca sık sık **"Tereddüt yok. Grev, grev, grev ve eylem! İşte çözüm budur"** sloganını attılar.

Eyaletin bütçe görüşmelerinin yapıldığı bina önüne gelen öğrenciler, eğitim alanındaki kesintileri protesto etmek için bina girişine maket makas bırakarak **"Yoksulluğa karşı bursları yükseltin"** sloganını attı. Cenevre, Valais, Fribourg gibi eyaletlerden katılan öğrenci temsilcileri, benzer yasalarla kendilerinin de karşılaştığı tehlikesine vurgu yaparak dayanışma mesajları verdiler.

Öğrenciler: "68 ruhuyla yeniden geleceğiz!"

Şehir merkezinde meşalelerle yürüyüşe başlayan kitle yasanın görüşüleceği eyalet parlamentosu önüne gelerek **"sessizce yaptığımız bu tasarımı biliyoruz. Bu gece buradayız ve yeniden geleceğiz"** dediler. Eylemlerinin devam edeceğini duyuran öğrenci temsilcileri, Fransa'daki 1968 öğrenci hareketinin temel sloganı olan **"Bu daha başlangıç, mücadeleye devam"** sloganını atarak eylemlerini sonlandırdılar.

Sud, Solidarité gibi örgütlerin organize ettiği yürüyüşe Yeni Demokratik Gençlik (YDG) - Young Struggle (YS) ve Bir-Kar da katılarak destek verdi

TKMP'nin Salı eylemleri devam ediyor

Ankara: Tecrite Karşı Mücadele Platformu'nun (TKMP) Sincan Hapishanesi'ndeki kamera dayatmasına karşı gerçekleştirdiği Salı Eylemlerine bu hafta da devam edildi.

Adalet Bakanlığı ek bina önünde 17 Aralık günü yapılan basın açıklamasında, türlü baskılarla uy-

gulanmaya çalışan kamera dayatmasından vazgeçilmesi çağrısında bulunularak devrimci iradenin teslim alınamayacağı belirtildi. 19-22 Aralık katliamına da değinilen açıklamada, katliamla amaçlananın bugün de hapishanelerde sürdürülen zulümle sağlanmaya çalışıldığına dikkat çekildi.

Haftalık özgür gelecek Pêşeroja Azad

Umum Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. / YAYGIN SÜRELİ ISSN: 1307-878X
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/Istanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Topkapı/Istanbul Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayincilik2007@hotmail.com

umutyayincilik@umutyayincilik

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 433 10 23
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 484 72 83
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 555 11 44
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 32 Kat: 2 Akdeniz Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat: 2 No: 8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: (0049) 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

“Asimile edemiyorsan öldür”

26 Mart 1994 yılında Şırnex'e bağlı Kuşkonar (Giver) ve Koçağıllı (Bê-suke) köylerinde devletin kolluk güçlerine ait uçakların bombardımanında, aralarında çocukların da bulunduğu 41 ve Roboski'de 28 Aralık 2011'de yine aynı sebeple 34 kişi üzerlerine bombalar yağdırılarak katledildi. TC'nin Kürt halkına yönelik yok saymaya, katliamı da eklediği günler olarak aklımıza bin kez kazınan ve devletin gerçek yüzünü görmemizi sağlayan birer gerçek olarak önümüzde duruyor Roboski.

Halepçe, Zilan, Dersim, 1925, 33 Kurşun katliamlarının her birinin acısı Roboski ile tazelenmiş. Kürt olduğu ve hak ve özgürlükleri adına mücadele ettiği için binlerce insan devlet tarafından katledildi. 104 haftası dolacak Perşembe eylemlerinde adalet arayan Roboskili aileler kar-kış demeden çocuklarını katledenlerin hesap vermesini istiyor. Kan ve gözyaşıyla vicdanlara ve yüreklere damgalanan acı çığlıklar yükselirken 34 kişi için gerekçeler oluşturuldu/oluşturuluyor.

T. Kürdistanı'nda sıkça yapılan sınır taşımacılığı işi, öldürmek için bahane olabiliyor mesela. Gerilla mezarlarının tahrip edilmesini protesto eden Kürt halkının üzerine kurşun yağdırılarak öldürülen 3 Kürt genci gibi.

İktidar savaşının halka faydası yok

Yolsuzluk, hırsızlık, rüşvet operasyonlarından önce devlet yetkilileri tarafından çözüm süreci tartışmalarında ortaya çıkan tablo; hükümetin Kürtler için her şeyi yaptığı, hatta paketler çıkardıklarıydı. Paket balonunun çabuk sönmeleriyle birlikte devletin Kürt Ulusal Sorununa nasıl bir “çözüm” düşündüğü gözler önüne serildi.

Devletin dönem sözcüsü AKP hükümetinin ve Cemaat'in arasında çıkan çatışmada ortaya çıkan kirliliği

maşıkları ile her iki tarafın da işçi ve emekçi yoksul halk üzerinden nasıl nemalandıklarını gördük. Kimi çocukların üzerinden panzerler geçerken, kimileri soğuktan ölüm tehdidi altında büyümeye çalışırken, kimileri de babalarına verilen çantalar dolusu

rüşveti almaya gidiyor.

İktidar savaşının yoksul halka bir faydası olmayacağı ortadadır. Bu sebeple birbirlerine hesap sordukları gün değil halka hesap verecekleri gün bizler için gerçek bir hesaplaşma günü olacaktır.

Binler yağmacılara karşı yürüdü

İstanbul: Kent Hareketleri, Forumlar, Kuzey Ormanları Savunması ve Dayanışma Koordinasyonlarının çağrısıyla bir araya gelen on binlerce İstanbullu “Artık Yeter” mitingi gerçekleştirdi. Mitingde arama noktasında polis Partizan kortejine saldırdı.

Söğütluçeşme ve Numune Hastahanesi kollarından Kadıköy İskele'ye gerçekleşen yürüyüşe Mahalle Forum-

ları da kitlesel şekilde katıldılar.

Numune Hastanesi önünde oluşturulan kortejlerin en önünde Kent Hareketlerinin “**Evime, mahalleme, ormanıma, parkıma dokunma**” pankartı taşınıyor. Ardından en kitlesel kortejiyle Abbasağa Forumu, Kocamustafapaşa Dayanışması, 2B Hak Sahipleri Forumu, İstanbul Hepimizin, Gaziosmanpaşa, Sultangazi Cumhuri-

yet Mahallesi, Esenler Mahallesi, Tozko-paran, İğne Ada Doğa Elçileri, Şişli forumları, Tatavla Dayanışması, Haydarpaşa Dayanışması'nın yanısıra LGBTİ örgütleri, feministler ve İstanbul Tabip Odası da pankartlarıyla yürüyüşteki yerlerini aldılar.

Söğütluçeşme koluunda ise Kuzey Ormanları Savunması, HDK, Partizan, TKP, Halkevleri, Kaldıraç, Karadeniz İsyancılar Platformu ve Anarşistler katıldı.

Miting boyunca birçok kurum, Halk Bank önünden geçerken, Halk Bank'ın da isminin karıştığı operasyonlarla birlikte açığa çıkan devletin rüşvet ağını protesto etti. Birçok yazı-lamanın yapıldığı HalkBank'a yumurtalar da atıldı.

Kurumların coşkulu sloganlar ile alana girişleri sürerken, polis arama noktasında Partizan kortejine saldırdı.

Arama noktasından önce sözlü tacizlerde de bulunan polisin tavrına tepki gösteren Partizan kitlesi polise tepki gösterdi. Burada başlayan çatışmaya diğer devrimci kurumlar da müdahil oldu.

Yoğun gaz kullanılan saldırıda kitlenin kararlı tavrı polisi gerilettili.

Polisin plastik mermi ve yoğun gaz kullanımı sonucu birçok kişi ise yaralandı. 64 yaşındaki **Elif Çarmık**'in kalp krizi geçirdiği çatışmada Gülsuyu'nda çetelerce katledilen Hasan Ferit Gedik'in de dedesi gazdan etkilenerek hastaneye kaldırıldı. Ayrıca saldırılarda gazetemiz Özgür Gelecek'in muhabirlerinden **Songül Araç** da çekim yaptığı sırada yüzüne gelen plastik mermi sonucu yaralandı.

Kitlenin kararlı tavrı sonucu polisin geri çekilmesinin ardından ise mitinge devam edildi.

Mitingde Gezi aileleri ve Forumlardan temsilcilerin de aralarında bulunduğu çok sayıda konuşmacı yer alırken, Tahribat-ı İsyan, Yolda, Meluses ve Hüsnü Arkan da şarkılarıyla destek verdiler.

Miting ana konuşmasında ise AKP'nin yağma talan stratejisi ile kentleri patronlara peşkeş çekiyor olması-na değinildi.